

Libelli, quo ad scholae sollemnia anniversaria celebranda invitari solet, conscribendi officio ad me delato usquequaque circumspexi, de quam potissimum re dissere-rem. Obversabantur animo literarum monumenta, quae Herodoto, Luciano, Tacito debemus, utpote quae non exiguam rerum copiam suppeditarent, in quibus vires meas experirer. Elegi tandem re accuratius atque diligentius perpensa quem primo loco nominavi Herodotum, quippe quod in eo et explicando et emendando per longam annorum seriem omne studium omnemque operam posuissem atque omnia, quibus ad scriptorem veterem recte intellegendum atque pernoscendum opus est, praeparassem. Primum inter haec obtinet locum index verborum, quem ad historiae patrem locupletissimum confecisse mihi videor, cuiusque iam specimen hac oblata occasione cum viris doctis communicare constitui. Adiuvit me hac in re, taedii laborisque plenissima, magno opere lexicon Herodoteum, quod Schweig-haeuseri nomen in fronte gerens prodiit anno h. s. 24. Argentorati et Parisiis, revera autem studio atque industriae C. H. Boegneri debetur. Est enim hic liber, quamvis mendis typographicis haud raro plus nimio scateat, dignus, quo quasi fundamento utaris. Nam qui illum librum typis repetendum curavit Oxonii anno h. s. 43. Henry Cary hac inscriptione: A lexicon to Herodotus, greek and english, adapted to the text of Gaisford and Baehr, quid aliud quam menda aliquot typographica sustulit et verba latina in britannica transmutavit? Illo igitur libro duce id potissimum egi, ut quotquot in Herodoti libris reperiun-tur voces sedulo ac diligenter enotarem. Jam autem in opere ipso conficiendo, ne in nimiam excresceret molem, brevitati erat consulendum et ante omnia id spectandum, ut quae omnibus omnino graecis scriptoribus communia esse videren-tur, breviter uno alterove loco adlato absolverentur neque anxia sedulitate ita indicarentur, ut ne quidquam deesset — quid enim inde emolumenti? — at vero quae aut Herodoti propria essent aut rarius tantummodo reperirentur, summa cum diligentia afferrentur. Omnis mea cura, ut brevi quid voluerim dicam, in eo

posita fuit, ut sermonis Herodotei thesaurum quasi recluderem reclusumque ita disponerem, ut et voces Herodoteae et variae nominum verborumque formae suo quaeque loco facili negotio inveniri possent. In re critica, cuius vel maxime ratio ducenda erat, ita versatus sum, ut nulli Musarum editioni addictus eas plerumque sequerer lectiones, quae librorum praestantissimorum firmatae essent auctoritate, et discrepantes lectiones uncis inclusas breviter indicarem. Ne quis autem de inconstantia me arguat in formis, scito, mihi persuasum esse, Herodotum in his nonnumquam variasse, neque una eademque semper et ubique usum esse.

Nomina propria quominus insererem, impedimento fuit, quod quamvis omnia eorumque formas diligenter excrispisssem, nondum tamen in iustum erant redacta ordinem.

ἄβατος, 2, inuius, inaccessus, οὖρος VII, 176, 3. VIII, 138. οὔρεα IV, 25. VII, 198.

ἄβουλίη, ἡ, inconsiderantia, vecordia, temeritas, ἄβουλίη ἐπαρθένης VII, 9, 4. ἀναιδείη τε καὶ ἄβουλίη διαχρεάμενοι VII, 210. θῶνμα ποιούμενοι τὴν Εὐρυβιάδεω ἄβουλίην VIII, 74. ἀπολέεται ἡ Ἑλλάς ἄβουλίησιν VIII, 57.

ἄβουλότατα, inconsideratissime, ἄβ. πολέμους ἴστασθαι VII, 9, 2.

ἄβούλωσ, inconsiderate, τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην μὴ οὕτω συνιάχωνε ἄβ. III, 71, 2.

ἄβρός, 3, delicatus, mollis, Πέρσησι ἦν οὔτε ἄβρον οὔτε ἀγαθόν οὐδέν I, 71 ex. Ἀγάθουροι ἄβρότατοι ἄνδρες εἰσὶ IV, 104.

ἄβυσσος, 2, fundo carens, τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου ζούσας ἄβύσσους II, 28, 3.

ἀγαθοεργίη, ἡ, meritum, Ζωπύρου οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσέων ὑπερέβαλετο III, 160. — res praeclare gesta, Heldenthats, ἐν τοῖσι Πέρσησι αἱ ἀγαθοεργίαι ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμῶνται III, 154.

ἀγαθοεργός, 2, bene de republica meritis, fortiter factis insignis, οἱ δὲ ἀγαθοεργοὶ εἰσι τῶν ἀσιτῶν (sermo est de Spartanis) I, 67 ex.

ἀγαθός, 3, bonus, fortis, praestans, aptus, Θεοφιλῆς καὶ ἀνὴρ ἀγαθός I, 87. ἄνδρες ἐγένοντο ἀγαθοὶ I, 169. cf. VI, 114. 117. VII, 10. al. ἄνδρας ἀγαθοὺς τὰ πολέμια IX, 122, 4. c. infin. ἦσαν ἱππεύεσθαι ἀγαθοὶ I, 79. μάχεσθαι εἶναι ἀγαθόν I, 136. χώρη ἀγαθὴ ἐκφέρειν καρπὸν I, 193, 3. cf. ἄριστος. καλὸς καὶ ἀγαθός II, 143. — τὸ ἀγαθόν, bonum, commodum, res pretiosa, τοῦτο τὸ ἀγαθόν I, 129 ex. μέγιστον ἀγαθόν III, 156 al. πάντα ἀγαθὰ I, 126. ἦν οἱ ἄλλα τε ἀγαθὰ μυρία, II, 172. ἀγαθῶν παντοίων III, 135. 136. ὑπὸ τῶν παρεόντων ἀγαθῶν III, 80 med. ἀγαθὰ ἐν αὐτοῖσι τοσάδε ἀνευρίσκω VII, 8, 3. τὰ προκείμενα ἀγαθὰ IX, 82 al. — ἀμείνων, ἀμείνων τοῦ πατρός III, 34. ἄλλην ἐχωμεν

ἀμείνω (γῆν) IX, 122. τέτραψαι ἐπὶ τὴν ἀμείνω (γνώμην) VII, 116, 2. ἀμείνονες VII, 103. Ἀθηναῖοι ἔσαν τὰ πολέμια ἀμείνονες (immo: ἀμείνονες) V, 78. ἄνδρας ἀμείνονας VI, 137. VII, 10, 2. τῶν τὰ ἀμείνω φρονηόντων VII, 145 al. ἄμεινον εἶη ἄνθρωπος τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζῶειν I, 31. οὐδὲν ἄμεινον ἂν φανείη III, 82 al. οὐ γὰρ ἄμεινον I, 187. III, 71. 82 ex. ἡμῖν πολλὰ ἐπέπουσι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον VII, 8 al.: adverb. νέας ἄμεινον πλωούσας VIII, 10. αὐτῷ οἱ ἄμεινον ἐς χρόνον ἔσται III, 72 ex. cf. 134, 3. εἴ σφι ἄμεινον γίνεται τιμωρέουσι VII, 169. οὐδὲν ἄμεινον πρήσσειν οἰκεῦντες IV, 157. ἐκλιπόντες τὴν Ἀσίην ἄμεινον πρήξουσι V, 119. ἢ Πυθίῃ σφι ἔχρησε συγκιζουσι. ἄμεινον πρήξειν IV, 156. πειθομένοισι δὲ ἄμεινον συνοίσεσθαι IV, 15. cf. V, 82. 114. ἄμεινον σὺ ἂν ἤκουες II, 173. φὰς ἄμεινόν με ἀκούσεσθαι IX, 79. — ἄριστος, λέγεται ἄριστος ἀνὴρ γενέσθαι VII, 226. διαβολὰς ἄριστος ἐνδέκεσθαι III, 80. ἢ δὲ ἂν (χώρη) τὰ πλεῖστα ἔχη, ἀρίστη αὐτῆ I, 32, 5. χωρέων ἀπασέων μακροῦ ἀρίστη Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν I, 193. διέδεξε ὅσῳ ἐστὶ τοῦτο ἄριστον III, 82. ἀνδρὸς ἐνὸς τοῦ ἀρίστου ib. Σαλαμινίον ἀπολέξαντες τὸ ἄριστον (robur) ἀντέτασσον Πέρσησι V, 110. πάντων τῶν λέγω ἀρίστων ἐόντων III, 82. φθονεῖ τοῖσι ἀρίστοισι III, 80 al. — ἄριστα adverb. ἐπεὰν (ἢ Βαβυλωνίῃ χώρῃ) ἄριστα αὐτῆ ἐωνιῆς ἐνείκη (Δήμητρος καρπὸν) I, 193, 3. ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης πέρι πάντων ὅσοι — VI, 86, 2. ἤκουσαν Ἑλλήνων ἄριστα Λίγωνται VIII, 93. ὅς τὰ τε ἄλλα λέγων ἐπίκειο ἄριστα καὶ ἀληθέστατα VII, 9, 1. — κρέσσων, οὐδαμὰ ἀδυνασίης ἀνάγκη κρέσσων (potentior, superior) ἔφην VII, 172 ex. οὐδέποτε γὰρ*) τῆς ἐωνιῶν ἀδυναμίης τὴν Ἀθηναίων δύναμιν εἶναι κρέσσω VIII, 111. φθονέεσθαι κρέσσον ἐστὶ ἢ οἰκτείρεσθαι III, 52. cf. V, 18. VI, 12. VII, 50, 1. τὸ κρέσσον στυγέουσι VII, 236. καταφρονησαντες Ἀρχάδων κρέσσονες εἶναι I, 66. τὰ ἔπεα ἦν πάντα κρέσσω VIII, 83. ἐς τοὺς κρέσσονας τεθνυῶσθαι III, 52, 2 al. — κράτιστος, ἀρχὴ ἀπασέων τῶν ἀρχέων πολλόν τι κρατίστη I, 192, 2. ἢ μοναρχίῃ κράτιστον III, 82, 3. — λώϊων, τὸ δέ σοι πολὺ λώϊον ἀμφὶς ἔμμεναι I, 85 (orac.).

ἀγαιόμαι, irascor, invideo, οἱ δὲ ἀγαιόμενοι (SV male ἀγεόμενοι) τε καὶ φθονέοντες αὐτῇ VIII, 69.

ἀγάλλομαι, superbio, glorior, gaudeo, αἱ πόλιες τῷ οὐνόματι ἠγάλλοντο I, 143. ἀγάλλεται IV, 64. ἢ δὲ περιχαρῆς ἐοῦσα τῷ δώρῳ ἐφόρεέ τε καὶ ἠγάλλετο IX, 109 ex.

*) Addenda hic sine dubio post voculam γὰρ particula ἂν. Est rei palaeographicae peritis satis notum, post voculam γὰρ saepius excidisse ἂν, et omnino frequentius a librariis omissam quam additam esse hanc particulam; conf. ut alios taceam, G. Kramer. ad Strabon. I, 9. XV, 1, 65. 2, 13.

ἄγαλμα, statua divorum, simulacrum, imago, ἀγαλμα οὐκ ἔνι I, 181 ex. ἄγαλμα Διὸς κεχρυσωμένον VI, 118. σῆσα ἀντίον τοῦ ἀγάλματος I, 31, 3. ἐκ τοῦ ἀγάλματος VI, 82. ἐς ἄγαλμα . . . τὸ Ἀπόλλωνος I, 69. τοῦ Ποσειδέωνος ἐς τὸν νηὸν καὶ τὸ ἄγαλμα ἠσέβησαν VIII, 129. τὸ τῆς Ἰσίδος ἄγαλμα II, 41. τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς II, 42. 46. 138. 141. 181. III, 37. VI, 61. ἄτε ἀγάλματι χρέονται IV, 26. πολλὰ τὸ ἄγαλματι κατεγέλασε III, 37. cf. IV, 15. Ἐρμῆω τὰ ἀγάλματα II, 51. ταῦτα τὰ ἀγάλματα III, 37. ἀγάλματα ἰδρῶσασθαι V, 82. κότερα χαλκοῦ ποιεῖνται τὰ ἀγάλματα ἢ λίθον ib. ἀγάλματα καὶ νηοὺς καὶ βωμοὺς I, 131. cf. II, 4. IV, 59. καταβάλλον τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα VIII, 109. τῶν (ἡρώων) ἐνέπρησε τοὺς τε οἴκους καὶ τὰ ἀγάλματα VIII, 143. cf. 144 al. ἐκδησάμενος ἀγάλματα (Heiligenbildchen) IV, 76.

ἀγαλματοποιός, ὁ, statuarius, sculptor, οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ ἀγαλματοποιοί II, 46.

ἄγαμαι, miror, laudo, delector, c. accus. τὰ ἄλλα οὐκ ἄγαμαι IV, 46. ἄγαμαι σοφίην σε IV, 157 (orac.). ἡμέων ἀγάμεθα τὴν πρόνοιαν VIII, 144. τὸ εὐνοεῖν τε καὶ προορᾶν ἄγαμαί σε IX, 79. c. genet. ἄγασθαι ἔφη τοῦ Ἑρασίνου οὐ προδιδόντος VI, 76. c. dat. οἱ Σκύθαι ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ IV, 75.

ἄγαν, valde, ἐς τὸ ἄγαν φαῦλον προάγων σεωντόν, nimis humiliter te demittens II, 173. ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σε IV, 157 (orac.).

ἀγαυρότατα, superbissime, ingenti fastu, ἀγ. καὶ μεγαλοπρεπέστατα VII, 57.

ἀγγαρήιον, τό, cursus publicus, τοῦτο τὸ δρόμημα τῶν ἵππων καλέουσι Πέρσαι ἀγγ. VIII, 98.

ἀγγαρήιος, ὁ, cursor publicus (apud Persas), III, 126 (v. l. ἀγγελιφόρον).

ἀγγελίη, nuntius, ἦλθε ἄλλη ἀγγελίη ὡς I, 83. ἀντιῶ ἦλθε ἀγγελίη ἄλλην στρατιῶν ἦκει IX, 14. ἐμοὶ ἀγγελίη ἦκει παρὰ βασιλέος VIII, 140 in. ἡ ἀγγελίη ἀπίκετο περὶ τῆς μάχης VII, 1. ἐς τοὺς ἀπίκοντο αὐταὶ αἱ ἀγγελίαι VI, 10. ἐπεὶ ἀνὴρ πύθεται τὴν ἀγγελίην ὅτι VIII, 144 ex. Μύρσον ἐς Σάμον ἀγγελίην φέροντα III, 122. cf. V, 14. πέμπει ἐς Μέμφιν παρὰ Πρωτέα ἀγγελίην λέγουσαν τὰδε II, 114. cf. III, 69. ἐπιπέμποντος τοῦ Μαζάρου ἀγγελίας I, 160. ἐνέκυρσαν τοῖσι τὰς ἀγγελίας ἐσφέρουσι εὐνούχοις (praecipua haec apud Persas dignitas) III, 77. cf. I, 114. καὶ οἱ τὰς ἀγγελίας ἐφόρει οὗτος III, 34 al.

ἀγγελιηφόρος, ὁ, nuntius, internuntius, δορυφόρος καὶ θυρωρός καὶ ἀγγελιηφόρος I, 120. IV, 171 ex.: qui regi Persarum annuntiat eos qui convenire illum cupiunt III, 118. Cf. ἀγγαρήιος, ἐσαγγελεύς.

ἄγγέλλω, nuntio, ἔδοξε οἱ ἄγγελον ἔλθόντα ἐκ Περσέων ἄγγέλλειν ὡς III, 30. ὅπως ἂν ὁ κῆρυξ ἄγγείλῃ Ἀλυάτη I, 22 al.: c. particip. ὅτε αὐτῷ σὺ ἠγγέλης γεγεννημένος*) (S γενόμενος) VI, 69, 3. ἡ διῶρυξ παντελῶς πεποιημένη ἠγγέλλετο (S V ἄγγελο. F ἄγγέλλετο**) VII, 37.

ἄγγελος, nuntius, τοῖσι Ἑλλήσι δόξαι πέμψαντας ἄγγέλους ἀπαιτέειν Ἐλένην I, 3, 20. 81 al.: legatus, ἀπικόμενοι παρὰ τὸν Κροῖσον τῶν Μυσῶν ἄγγελοι I, 36 al.: internuntius, ὁ Ἰστιάος δι' ἄγγέλου ποιούμενος Ἑρμίππου, per internuntium agens Hermippum VI, 4. δι' ἄγγέλων πάντα χρᾶσθαι I, 99. λέγοντες δι' ἄγγέλων VII, 203.: i. qu. ἐσαγγελεύς, ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα ἄνευ ἄγγέλου, III, 118.

ἄγγήμιον, τό, vas, ἐν ἀργυρέοισι ἄγγήμοισι I, 188. ἐν ἄγγήμοισι VI, 119. ἰδόντα τῶν χρημάτων καταδεῖν τὰ ἄγγήμια II, 121, 4. 5. 9. ξύλινα ἄγγήμια κοῖλα IV, 2.

ἄγγος, τό, vas, ἐθήκε ἐς τὸ ἄγγος I, 113. πρὸς τὸ ἄγγος προσῆλθε II, 121, 5. πλήσας τὸ ἄγγος III, 96. IV, 62. V, 12 al. ἄγγος οὐδενὸς ἄψονται I, 198.

ἄγείρω, colligo, cogo, Κῦρος ἀγείρας τὸν ἐοντοῦ στρατὸν I, 76. ἠγείρων δωτήνας ἐκ τῶν πολίων I, 61. τὰ χρήματα ἠγείρω I, 62 al.: stipem corrogo, καὶ γὰρ ἀγείρειν σφι τὰς γυναῖκας IV, 35 bis.

ἄγελαῖος, 3, gregalis, οἱ ἰχθύες οἱ ἀγελαῖοι ἐν τοῖσι ποταμοῖσι οὐ μάλα γίνονται II, 93 in.

ἄγεληδόν, gregatim, II, 93 bis.

ἄγενής, 2, ignobilis, τὸ ἄστικτον ἀγενὲς κέκριται V, 6. ἦν πολλῷ ἢ οὐτερος ἀγενέστερος I, 134.

ἄγερσις, ἡ, collectio, ἐπὶ δὲ Αἴγυπτον ἐποιέετο τὴν στρατιῆς ἄγερσιν, i. e. copias contrahebat, VII, 5. 48.

ἄγη, ἡ, odium, φθόνος καὶ ἄγη χρεόμενος VI, 61 in.

ἀγηλατέω, propr. piaculum exigō; e civitate eicio, ἀγηλατέει ἐπιτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων V, 72.

ἀγινέω, i. qu. ἄγω, duco, adduco, fero, confero, vebo, ἀγινέοντες καὶ ἕνα ἕνα τῶν παίδων III, 11. ἐς Νώνακρον τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστειώτας ἀγινέων VI, 74. cf. VIII, 105. δῶρα ἀγίνεον III, 89. 97. δικόσια ἀγίνεον τάλαντα III, 93. ἄλλον (σῖτον) ἄλλη ἀγινέοντας VII, 25. — med. ἐς τοῦ Πρωτεσίλειω τὸ ἱερὸν ἀγινέομενος γυναῖκας VII, 33. Cf. ἄγω.

*) Ita cum Bekkero aliisque praeceunte Schaefero ad Schol. Paris. Apollon. Rhod. p. 609 sq. scribendum pro eo quod vulgo legitur γεγεννημένος.

**) Conf. Bredov. Quaestion. crit. de dial. Herod. libri IV. p. 296.

ἄγιος, 3, sacer, c. gen. dei vel deae, Ἀφροδίτης ἱερὸν ἄγιον II, 41. ἱερὸν Ἡρακλέος ἄγιον II, 44 in. μέγα τε καὶ ἄγιον ἄλλος V, 119.

ἀγκάλη, ἡ, ulna, ὃ τι φέρει ἐν τῇ ἀγκάλῃ VI, 61, 3.

ἄγκιστρον, τό, hamus, ἐπεὶ ἂν ῥῶτον ὕδρ' ἀλεῖται περὶ ἄγκιστρον II, 70.

ἄγκος, τό, vallis, locus concavus, ὕδωρ ἐκ πέτρης στάζει ἐς ἄγκος VI, 74.

ἄγκυρα, ἡ, ancora, ἐφόρει .. ἄγκυραν σιδηρέην IX, 74. τὰς νέας ἔχεσκε ἐπ' ἀγκυρέων VI, 12. ἄλλαι (τῶν νεῶν) ὄρμεον ἐπ' ἀγκυρέων VII, 188. ἀγκύρας κατήκαν περιμήκειας VII, 36.

ἀγκών, ὁ, cubitum, brachium, Mauernarm, τὸ τεῖχος ἐκάτερον τοὺς ἀγκῶνας ἐς τὸν ποταμὸν ἐλήλαται I, 180.: Flussarm, ὁ ἀγκῶν οὗτος τοῦ Νείλου II, 99.

ἀγλαός, 3, splendidus, magnificus, ἀγλαὰ δῶρα VI, 19 (orac.).

ἀγνεύω, purum me servo, nefas existimo, religionis causa abstineo, οἱ μὲν γὰρ ἀγνεύουσι ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν I, 140.

ἀγνοέω, ignoro, ἀγνοεῖντες τὰς συμφοράς, i. e. ignorantes causam calamitatum, IV, 156.

ἀγνοίη, inscitia, ignorantia, ἔγνω .. ὡς ἀγνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλοι τοῦτο VI, 69 ex. (ex Valcken. coní. pro ἀνοίη).

ἄγνυμι, frango, ὁ ποταμὸς περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος I, 185 ex.

ἀγνωμοσύνη, ἡ, iniquitas, arrogantia, stolidus fiducia s. pervicacia, dementia, ἐώθασι Ἕλληνες ἀβουλότατα πολέμους ἴσασθαι ὑπὸ τε ἀγνωμοσύνης καὶ σκαιότητος VII, 9, 2. IX, 3. ἐλπίσας δὲ σφραγίσσειν τῆς ἀγνωμοσύνης IX, 4. σοφίῃ αὐτοὺς ὁ Ἄμασις, οὐκ ἀγνωμοσύνη προσηγάγετο II, 172. οἱ Λίγωνται ἀγνωμοσύνη χρησάμενοι ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν Ἐπιδαυρίων V, 83. οἱ Ἴωνες ἀγνωμοσύνη διεχρόοντο VI, 10. οἱ Γέται πρὸς ἀγνωμοσύνην τραπόμενοι αὐτίκα ἐδουλώθησαν IV, 93.

ἀγνώμων, 2, rationis expers, arrogans, pertinax, Μαρδονίου (γνώμη ἐγίνετο) ἰσχυροτέρη τε καὶ ἀγνωμονεσιτέρη καὶ οὐδαμῶς συγγνωσκομένη IX, 41 ex.

ἀγοράζω, in foro versor, forum frequento, αἱ γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι II, 35. εὐρόντες μιν ἀγοράζοντα III, 137. καὶ μιν .. καταμαθόντες ἀγοράζοντα IV, 164. ἠγόραζες ἐν τῇ Μέμφι III, 139. IV, 78 al.

ἀγοραῖος, 2, forensis, circumforaneus, οἱ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι I, 93. turba forensis, vile hominum genus II, 141. Ζεὺς, fori tutor s. praeses, καταφυγὸν ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμόν V, 46 ex.

ἀγοράομαι, pro contione verba facio, καὶ δὴ κού σφι καὶ ἄλλοι ἠγορό-

ωντο VI, 11 (ubi alii male scripserunt ἡγορεύοντο, vid Krüger., cf. vocem sequ. Bredov. l. l. p. 386. reponendum censet ἡγορέοντο.).

ἀγορεύω, contionor, edico, dico, suadeo, ἀγορεύειν ἐκέλευε*) ὅτεν δέοιτο VII, 38. ἐγὼ Λαρεῖω ἡγόρευον μὴ στρατεύεσθαι ἐπὶ Σκύθας VII, 10, 1. πέμψας ἡγόρευε III, 119. ὁ δέ σφι ἡγόρευε ὡς εἶη Ζώπυρος III, 156. ταῦτα ἡγόρευε VIII, 5. IX, 92. πέμψων κήρυκα ἡγόρευέ σφι τάδε VI, 97. πέμψαντες κήρυκα ἡγόρευον τάδε VIII, 29. οἱ τὰ ἐντεταλμένα ἡγόρευον I, 60. κακῶς ἡγόρευον οἱ χοροὶ ἄνδρα οὐδένα V, 83. ἐκείνον ἐκέλευον ἀναβάντα ἐπὶ πύργον ἀγορεύσαι ὡς III, 74. cf. 75 in. al. — med. τότε ὦν λόγος Ὑλλων ἀγορεύσασθαι ὡς, i. e. edixisse s. edicendum curasse, IX, 26 (pro quo proposuit C. Grasshof. ἀγορήσασθαι).

ἀγορή, i. qu. ἐκκλησία, contio, conventus, ἐγίνοντο ἀγοραί VI, 11. ἀγορῆ δέκα ἡμερέων οὐκ ἴσταιαί**) σφι VI, 58 ex. — forum, ἔς τε ἀγορὴν καὶ ἐξ ἀγορῆς φοιτέοντα I, 37. διὰ τῆς ἀγορῆς φέρουσα (ὁδός) II, 138. διὰ μέσης τῆς ἀγορῆς ῥέει (ὁ ποταμός) V, 101. ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς ἀνατέλλον (ὁ ποταμός) VII, 76 ex. συνέρρουον ἔς τὴν ἀγορὴν V, 101 al.: ἀγορῆς πληθυσύσης, i. e. tempore, quo forum hominibus frequentari solet, circa tertiam quartamve diei horam, IV, 181. μέχρι ὅτεν πληθώρας ἀγορῆς II, 173. ἐπισχῶν χρόνον ἔς ἀγορῆς κου μάλιστα πληθώρη VII, 223. oppositum his est μέχρι οὐ ἀγορῆς διαλύσις, i. e. tempus, quo a foro disceditur, III, 104. forum rerum venalium, σίτον πάντα συγκομίσας ἔς τὴν ἀγορὴν I, 21. τόνδε (τὸν ἰθὺν) ἔλῶν οὐκ ἐδικαίωσα φέρειν ἔς ἀγορὴν III,

*) Cave in eiusmodi locis imperfectum ἐκέλευε in aoristum ἐκέλευοι mutandum censeas, quod non raro a viris doctis factum videmus. Nam verbi κελεύειν aliorumque quorundam verborum veluti λέγειν imperfectum saepe positum reperitur, ubi aoristus requiri videatur, quamquam de temporum enallage, putido commento, non est cogitandum. Apud Herodotum paene innumeri sunt loci, ubi ἐκέλευε et ἐκέλευον legimus, quos, quoad eius fieri poterit, omnes afferam in v. κελεύω, longe rariores ubi ἐκέλευον, nusquam autem reperitur ἐκέλευσαν. At etiam ibi, nisi fallor, imperfectum ubique est restituendum, et quidem locis hisce: I, 110 ex. 167. III, 16 (ubi recte bis praecedit ἐκέλευε). 129. 130. IV, 84. 97. 202 (ubi recte uno in libro legitur ἐκέλευε). V, 33. VI, 129. VII, 75. 238 (F recte ἐκέλευε). VIII, 90. 107 (ubi plures libri ἐκέλευε). 134 (F recte ἐκέλευε). IX, 17 (S ἐκέλευε). 80. 109. Neque hic usus ad unum tantum pertinet Herodotum, sed omnibus omnino scriptoribus graecis communis est. Ex Plutarcho locos permultos congegit Car. Sintenis. Epistol. ad Godofr. Hermannum p. LI sqq., ne alios commemorem.

**) Non est quod h. l. cum Krügero mutetur verbum simplex ἴσταιαί in compositum κατίσταιαί, quamquam hoc est usitatus. Refragantur coniecturae et alii aliorum scriptorum loci et Herodotus ipse, apud quem IV, 76 leguntur verba haecce: εἰζατο τῇ μητρὶ Ἀνάχαρις, ἦν ὡς καὶ ἕγεις ἀποροστήσῃ ἔς ἰωνιοῦ, θύσειν τε κατὰ ταῦτα κατὰ ὥρα τοὺς Κυζικηνοὺς ποιῦντας καὶ παννυχίδα στήσειν.

42. ἵνα σφι ἀγορή τε ἐγένετο καὶ προητήριον VII, 23. *) ἀγορὰς κτησάμενοι ὠνή τε καὶ πρήσι χρέονται I, 153. οἱ Πέρσαι ἀγορήσι οὐδὲν ἐώθασι χρέεσθαι ib.

ἄγος, τό, crimen piaculare, piaculum, ἐν τῷ ἄγεί ἐνέχεσθαι VI, 56. ἄγος σφι ἐγένετο VI, 91.

ἀγρεύω, venor, ἰχθῦς ἀγρεύει II, 95.

ἄγρη, ἡ, venatio, venatus, ἐν ἄγρη θηρῶν III, 129. ἐπ' ἄγρη ἐξαγαγόντα III, 30. ἰέναι ἐπὶ τὴν ἄγρη I, 40. φοιτέοντων ἐπ' ἄγρη I, 73. ἔς τε πολέμους καὶ ἔς ἄγρας φοιτέοντας I, 37. — venandi ratio, ἄγραι δέ σφρων πολλαὶ κατεστάσι καὶ παντοῖαι II, 70. — praeda, ἐλόντες ταύτην τὴν ἄγρη IX, 39. οὐκ ἐτέρην ἄγρη τοιαύτην εὐρέειν IX, 90. — fera, Κναζάρει δοῦναι φέροντες ὡς ἄγρη δῆθεν I, 73 ex.

ἄγριος, 3, agrestis, ferus, τὰ (σιλλικύπρια) αὐτόματα ἄγρια **) φύεται II, 94. ὕλης ἀγρίας I, 203. τὰ δένδρα τὰ ἄγρια III, 106. 114. καὶ ἀγρίων καὶ ἡμέρων δενδρέων IV, 21. cf. VIII, 115. — ἵπποι ἄγριοι λευκοί IV, 52. κριοὶ ἄγριοι IV, 192. ὄνοι ἄγριοι VII, 86. βόες ἄγριοι VII, 126. ὕος ἀγρίου IV, 192. — ἄγριοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἄγριαί IV, 191. — ferox, Ἄνδροφάγοι ἀγριώτατα πάντων ἀνθρώπων ἔχουσι ἡθεα IV, 106. — atrox, ἡ αὐτή περ εἴουσα νῦξ πολλὸν ἦν ἔτι ἀγριωτέρη VIII, 13.

ἀγρός, ὁ, ager, οἱ βόες ἐκ τοῦ ἀγροῦ οὐ παρεγίνοντο ἐν ὄρη I, 31, 2. ἀγρὸν εὖ ἐξεργασμένον V, 29. οἰκήματα τὰ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν I, 17. τὰ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν πάντα VI, 23. εἴ τις οἱ δοίη ἀγρούς IX, 94 al.

ἀγρυπνίη, ἡ, insomnia, ἐπ' ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ἐπιὰ νύκτας ὁ Λαρεῖος ἀγρυπνήσι εἶχετο III, 129. ***)

ἄγγιστα, proxime, οἱ ἄγγ. ἐπόμενοι VII, 41. ἀγγ. εἴουσα IX, 68. οἱ ἄγγ., proximi, V, 79. — c. genet., τοὺς ἀγγ. ἐωντιῶν οἰκέοντας I, 134. τοὺς ἀγγ. οἰκέοντας τῆς λίμνης II, 150. ἄγγ. τοῦ βωμοῦ IX, 81. — de tempore, τοῦ ἄγγ. ἀποθανόντος II, 143.

*) Sermo illo capite est de Phoenicum in perfodiendo Athone monte sollertia, eoque extremo legimus verba haec: ἐνταῦθα δὲ λιμῶν ἐστι, ἵνα σφι ἀγορή τε ἐγένετο καὶ προητήριον οἷτος δὲ σφι πολλὸς ἰφοῖτα ἐκ τῆς Ἀσός ἀηλεσμένος. Quotienscumque hunc locum legi, numquam non suspicionem mihi iniecit vox λιμῶν, quum prati alicuius mentio ibi minus apta esse videretur. In mentem igitur venit vox λιμῶν, quae et narrationi magis accommodata est et facile cum v. λιμῶν permutari potuit, ut apparet ex iis, quae attulit Schaeferus ad Stephan. thes. p. 5785 C. ed. Britann.

**) Iniuria h. l. ab Krügero auctore Valckenario vocem ἄγρια uncis inclusam esse, luculenter evincunt ea, quae J. C. F. Bähr. et H. Stein. ad hunc locum protulerunt.

***) Raro apud Herodotum eiusmodi pluralia Homericum more usurpata inveniuntur. ἀλογίσι II, 141. ἀλοισί τε καὶ ἀσιτίσι III, 52. Nubem exemplorum Homericorum coacervavit Krüger. gramm. gr. §. 44. 3, 1.

ἀγχιστεύς, ὁ, genere proximus, consanguineus, ὡς ἐόντων ἀγχι-
στεύων V, 80.

ἀγχίστροφος, 2, mutabilis, ἀγχίστροφα βουλεύομαι, i. e. subitam et priori
contrariam sententiam profero, VII, 13.

ἀγχόθεν, i. qu. attic. ἐγγύθεν, e propinquo, cominus, ὅστις ἀγχ. χιόνα
ἀδρην πίπτονσαν εἶδε IV, 31.

ἀγχοτάτω, v. ἀγχοῦ.

ἀγχότερος, 3, propior, c. genet., στεινότερη (ἢ ἐσβολῇ) ἐφαίνεται ἐοῦσα . .
ἀγχοτέρη τε τῆς ἐωνιῶν VII, 175.

ἀγχοῦ, i. qu. ἐγγύς, prope, in propinquo, absolute, πνθόμενος ἀγχοῦ εἶναι
στρατιόν I, 157. ἐόντων ἀγχοῦ τῶν πολεμίων III, 78. cf. VI, 14. VIII, 37. IX, 49
al.: frequentius c. genetivo, κέεται ἀγχοῦ τῆς ἐσόδου θρόνος I, 9. ἐγένετο ἐλαύνων
ἀγχοῦ τῆς πόλιος I, 190. cf. II, 130. III, 111. IV, 53. 195. V, 31. 63 ex. VI, 77.
VIII, 94. ταῦτα ἀγχοῦ ἀλλήλων ἐστί VII, 175. VIII, 107. κατήκειν τούτων τοὺς
οὔρους ἀγχοῦ Ἐνετιῶν V, 9 al.: c. dativo, ut videtur, καὶ τὰ μὲν πολλὰ περιῆγε
(τὸν Δαρειοῦ ἵππον) ἀγχοῦ τῆ ἵππῳ, *) . . τέλος δὲ κτέ. III, 85 ex. — comparat.
ἄσσον, propius, ἤμε ἄσσον III, 52. ἄσσον ἰέναι IV, 5.: c. genet. ἰέναι ἄσσον αὐ-
τῶν IV, 3 ex. ἤσαν ἄσσον τῶν βαρβάρων VII, 233. — superl. ἀγχιστα, qu. v.
supra. ἀγχοτάτω, proxime, οἱ ἀγχ. προσήκοντες, cognatione proximi, IV, 73.:
c. genet., τῆς ἀν ἀγχ. ἢ χώρης οὗτος ὁ θεός II, 24. ἀγχ. τοῦ μεγάρου II, 169. cf.
IV, 35 ex. VI, 102. VII, 176. VIII, 122. 135.: de similitudine, κνέας εἶχον ἀγχ.
πεποιμένας τρόπον τὸν Ἑλληνικόν, i. e. galeas simillimas Graecanicis galeis, VII,
89.: c. genet., Φρύγες ἀγχ. τῆς Παφλαγονικῆς σκευὴν εἶχον VII, 73. Ἄνδοι ἀγχ.
τῶν Ἑλληνικῶν εἶχον ὄπλα VII, 74. cf. 80. (pro eo ἀγχοτάτα, Βάκριοι περὶ τῆσι
κεφαλῆσι ἀγχοτάτα τῶν Μηδικῶν ἔχοντες, i. e. capitis cultu simillimo utentes

*) Quod recentiores aliquot interpretes auctore Schweighausero hunc dativum ex verbo περιῆγε
aptum esse volunt, quo id iure dici possit, me nescire profiteor. Unus profecto tantummodo afferri
potest locus, ubi ἀγχοῦ cum dativo consociatum invenitur, isque poetae, Pindari, apud quem Nem.
IX, 39 verba leguntur haec: λέγεται μὲν Ἐκτορι μὲν κλέος ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χιόμασιν ἀγχοῦ.
At eo hanc constructionem apud Herodotum defendere non ausim longeque verisimilius mihi esse
videtur, si statuamus voces τῆ ἵππῳ esse mutandas in genitivum τῆς ἵππου, quum praesertim apud
nostrum scriptorem ἀγχοῦ tam crebro cum hoc casu iungatur. — Ceterum, ut hoc obiter addam, recte
mihi Schaeferus ad Dionys. Hal. de comp. verb. p. 208. monuisse videtur in iisdem illis supra
allatis verbis τὰ μὲν non esse iungendum cum voce πολλὰ, sed potius respondere sequenti τέλος δέ,
ut sensus sit: et primum quidem saepius etc., qua in re astipulantem habet G. Hermannum ad
Viger. p. 701 ed. 4. Assimulari potest aliqua ex parte locus Xenophontis Anab. I, 9, 6: συμπεσὼν
κατεπάσθη ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ τὰ μὲν ἔπαθεν ὦν καὶ τὰς ὀτειλάς φανερὰς εἶχε, τέλος δὲ κατέκτανεν.

Medico, VII, 64. *). : c. dativo, ἀκόνη ἀγχοτάτω τῆσι Αἰγυπτίησι μαχαίρησι πεποιημένα VII, 9 **).

ἄγω, ducō, adduco, abduco, αὐτὸν ἐκέλευε ἄγειν παρ' ἑωυτόν III, 145. ἐς ἀμείνονα χῶρον ἄξουσι IV, 158. Σπαρτιότηας ἤγε ἐς ἀποικίην V, 42. ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰς χεῖρας ἤγον οὖτω VI, 91. ἤγοντο ποιῆν τίσοντες III, 14. ὡς δὲ ἤχθη (v. ἄχθη) τάχιστα III, 145. ἔκδοτον ἄγεσθαι ἐς Αἴγιαν VI, 85. μαθῶν τὸν παῖδα ἀγόμενον (v. l. ἠγεόμενον, ἀγεόμενον ***) ἐπὶ θάνατον III, 14 al. ἤχθη (v. ἄχθη) ἀγόμενος VI, 30 (si sana est lectio). ἀγαγεῖν ἑωυτῷ ἐς ὄψιν τὰ ἀνδράποδα VI, 94. V, 13. ὡς δὲ ἤχθη (v. ἄχθη, sc. ἐς ὄψιν) ib. VIII, 26 al. ὑπὸ δικαστήριον αὐτὸν ἀγαγόντες VI, 104., cf. ὑπάγω. : de exercitu, ἤγε δὲ αὐτοὺς βασιλεύς I, 103. ἤγε αὐτοὺς στρατηγὸς Εὐρυβάτης VI, 92. ἤγον δὲ σφεας στρατηγοὶ δέκα VI, 103. al.: tralate, Ἀλέξανδρον ἐς ὁμολογίην ἄξοντα τῷ βαρβάρῳ Ἀθηναίους VIII, 141.: absolute de deorum numine humanas res regente, θεὸς οὖτω ἄγει VII, 8, 1. †) — ducō, derivo, ἦται ἀπὸ τοῦ Νείλου τὸ ὕδωρ ἐς τὴν διώρυγα II, 158. κόλπου ἀγομένου τῆς γῆς ταύτης ἢ Σκυθικῆ ἐκδέχεται, i. e. ubi in sinum ducitur haec terra, indem sich dieses Land als Busen hinzieht, einen B. bildet, IV, 99. — fero, veho, κρητῆρα ἤγον I, 70. οἱ ἄγοντες τὸν κρητῆρα ib. ἄμαξεν ἄγουσαν τὸν νηὸν II, 63. ἄγει (τὰ πλοῖα) πολλὰς χιλιάδας ταλάντων II, 96 ex. ἀγόμενος ἐς τὰς Σάρδις ὁ κρητῆρ I, 70 al. — ἄγω καὶ φέρω, fero et ago, ἤγον καὶ ἔφερον τοὺς περιούσιους ἅπαντας I, 166. frequentius ordine inverso, φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σά I, 88 ex. ἔφερε καὶ ἤγε πάντας III, 39. μὴ ἀλλήλους φέροίεν τε καὶ ἄγοιεν VI, 42. ἔφερόν τε καὶ ἤγον τοὺς Αἰγυπτίους VI, 90. ἔφερόν τε καὶ ἤγον τὴν τε Μαρδοκίου στρατιὴν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ ἔόντας Ἑλλήνων IX, 31 ex. — existimo, habeo, i. qu. ἠγοῦμαι, ἔχω, usu apud Atticos rariore, πολλῶ ἐνεσθε ἄγων αὐτὸν μέσον ἀνδρὸς Μήδου I, 107 ex. οὐδαμοὺς μέζονας ὑμέων ἄξω VII, 150. ἐν οὐδεμῆ μοίρῃ μεγάλῃ ἤγον, i. e. neququam magni aestimabant, II, 172. περὶ πλείστον ἤγον τὰ τοῦ θεοῦ προσύνειν IX, 7. : eodem modo medium, ἦμιστα τοὺς ἑωυτῶν ἑκαστάτω οἰκημένους ἐν τιμῇ ἄγονται I, 134. τό γε μάλιστα ἐν τιμῇ ἄγονται πάντων τῶν μαθητῶν II, 83. — ago, celebroy, Ἀπαιτούρια ἄγουσι ὀρτήν I, 147.

*) At hoc quoque loco ἀγχοτάτω ex libro Sancerftiano revocandum est cum recentioribus aliquot editoribus.

**) Dativi huius explicandi rationem aperit Krügerus gr. vol. 2. §. 48. 9, 2.

***) Schäferus ex coniectura admodum probabiliter dedit ἀγεόμενον. ἠγεόμενον s. ἠγεόμενον, quod praestantissimi libri praebent et recentiorum editorum aliquis recepit, nulla ratione potest defendi.

†) Exposuerunt de hoc verbi usu Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 1435. et Reisig. Enarrat. Oed. Col. p. LXI. v. 244. Locis ab his allatis adde Aristid. I. p. 270: ἄγου ταύτη ὁ θεός.

Ἴωνες ἄγεσκον ὄρτην I, 148. ἐπεὰν τὴν ὄρτην ἄγωσι τῷ θεῷ τούτῳ I, 183. ὄρτην
 μεγάλην ἄγουσι (ita cod. S. recentt. edd. ἀνάγουσι, vid. ἀνάγω) III, 79 ex. VI, 138.
 ἔλεγον ὡς Ὀλύμπια ἄγοιεν VIII, 26. τὴν ὄρτην ταύτην ἄγουσι Ἀθηναῖοι VIII, 65.
 Ἰακίνθια τε ἄγετε καὶ παίζετε IX, 11. similiter, ut videtur, ἄγουσι (Αἰγύπτιοι)
 τοσῶδε σοφώτερον Ἑλλήνων (τὸν ἐνιαυτόν) sc. τὰ μέρη II, 4 et Αἰγύπτιοι
 τριηκοντημέρους ἄγοντες τοὺς δωδέκα μῆνας ib. — transigo, ὅπως πλησθέντες
 γύκτα αὐτοῦ ἀγάγοιεν VII, 119 ex. — ἡσυχίην, σχολὴν ἄγω, vid. ἡσυχίη, σχολή. —
 ἄγομαι, medium, mecum duco s. abduco, comitem habeo, ἅμα ἀγόμενος
 τὸν παῖδα I, 114. Κροῖσον ἅμα ἀγόμενος I, 153. τὴν γυναῖκα αὐτὸν ἅμα ἄγεσθαι
 II, 107. οὗτοι οὐ γυναῖκας ἠγάγοντο ἐς τὴν ἀποικίην I, 146. ἅμα ἀγόμενοι ἀδελφεὶν
 V, 12. τὸν πεζὸν πάντα ἅμα ἀγόμενος III, 25. VI, 95. τὸν γαυλὸν τὸν ἅμα ἤγοντο
 III, 137. ἅμα ἀγόμενοι ἐκ Μεγάρων ἀγγέλους IX, 7 al. — γυναῖκα, uxorem duco,
 γυναῖκα τεκνοποιὸν μὴ ἄγεσθαι ἐς τὰ οἰκία I, 59. ὡς με ἠγάγετο Ἀρίστων ἐς
 ἕωντοῦ VI, 69. ἄγεται ἕκαστος σὺν γυναικί V, 16. τῷ (χρόνῳ) ἠγάγετο τὴν
 γυναῖκα VI, 63. οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ
 αὐτῶν II, 47. ἄγονται (v. l. ἀγέσται) ἐξ ἀλλήλων ib. ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ
 ἀλλήλων, i. e. matrimonia inter se inibant mutua, V, 92, 3. : etiam de patre uxorem
 filio in matrimonium dante, ἄγεται τῷ παιδί γυναῖκα I, 34. τῶν (θυγατέρων) σὺ
 μίαν τῷ παιδί τῷ σεωντοῦ ἠγάγεο γυναῖκα IX, 111. cf. 108*). — ἐς χεῖρας ἄγομαί
 τι, in manus sumo, suscipio, capesso, αὐτὸς δοκέω θεῖη τίχη γεγονὸς τάδε
 ἐς χεῖρας ἄγεσθαι I, 126 ex. μέλλοντί οἱ ἐς χεῖρας ἄγεσθαι τὴν τελετήν ἐγένετο
 φάσμα, i. e. quum in eo esset, ut ipsis sacris initiaretur, IV, 79. ὡς ἔμελλε (Ξέρξης)
 ἐς χεῖρας ἄξεσθαι τὸ στρατεύμα (i. e. τὴν στρατιήν) τὸ ἐπὶ τὰς Ἀθήνας VII, 8
 in. (De augmento verbi v. Bredov. l. l. p. 292 sq.)

ἀγωγεύς, ὁ, deductor, is qui transportat, deducit, δισχίλιοι ἄνδρες
 ἀγωγέες II, 175.

ἀγωγῆ, ἡ, deductio, abductio, ἔσχοντο τῆς ἀγωγῆς, i. e. abducere illum
 omiserunt, VI, 85.

ἀγωγός, ὁ, itineris dux, ἐπορεύοντο ἔχοντες ἀγωγούς III, 26.

ἀγών, ὁ, certamen, certatio (de vetere vocis significatione exposuit Boeckh.
 Expl. ad Pind. p. 335.), de ludis sollemnibus, ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλω-
 νος I, 144. δικαιοτάτα καὶ κάλλιστα τιθέναι τὸν ἐν Οὐλύμπιῳ ἀγῶνα II, 160.
 αὐτὸς τὸν ἐν Οὐλύμπιῳ ἀγῶνα ἔθηκε VI, 127. ἀγῶνα τιθεῖσι παντοῖον V, 8. ἀγῶνα

*) Idem verbi ἄγεσθαι usus, alienus ille ab Atticorum sermone, reperitur apud solum Lucianum
 Conviv. c. 5: ἀλλ' ἐκείνῳ μοι πρῶτον εἰπέ, τῷ παιδί τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα
 εἰσία ἡμᾶς;

γυμνικὸν τιθεῖσι II, 91. ἀγῶνα γυμνικὸν ἐπιτελέειν ib. ex. οἱ τὸν Οὐλύμπιη διέποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων V, 22. ἀγῶνα ἵππικὸν τε καὶ γυμνικὸν ἐπιστάσι VI, 38. ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἵππικὸν ἐπιστάσι I, 167. ἔλεγον ὡς θεωροῦσιν ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἵππικὸν VIII, 26. στεφανηφόρους ἀγῶνας ἀναραιοῦσά τε V, 102. ἀγῶνας τοὺς μεγίστους ἀναιρήσεσθαι πέντε IX, 33 al. — certamen, contentio in universum, ἀγῶνος μεγίστου προκειμένου ἐλευθέρην εἶναι ἢ δεδουλωμένην τὴν Ἑλλάδα IX, 60. ἐμοὶ τὴν ἀλήθειαν ἀσκέειν ἀντὶ σοὶ ἀγῶν μέγιστός ἐστι VII, 209. ποιέειν ἢ παθεῖν προκέεται ἀγῶν, i. e. agitur id, ut, VII, 11. τῆς ἐπιούσης ἡμέρας ὁ ἀγῶν ἡμῖν ἐστι III, 85. — certamen pugnae, proelium, pugna, πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀγῶνων εἰπεῖν IX, 89. ἦν πᾶς ὁ ἀγῶν τοῖσι κατὰ θάλασσαν περὶ τοῦ Εὐρίπου VIII, 15. οὐ ξύλων ἀγῶν. ἀλλ' ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων VIII, 100. περὶ τῆς ὑμετέρας ὁ ἀγῶν ἐγένετο VIII, 142. περὶ τῆς ἐκείνου τὸν ἀγῶνα ἐποιεῦντο VIII, 3. περὶ τῆς ἐκείνου ποιέεσθαι τὸν ἀγῶνα VIII, 108 ex. οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιεῦνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς VIII, 26. πρὸς δαλίτας ἐόντες γυμνήτες ἀγῶνα *) ἐποιεῦντο IX, 63 ex. al. — discrimen, periculum, εἰ δὲ ἀναγκαίη εἴη ἢ μέγας τις ὁ ἐποτρύνων ἀγῶν VII, 104. πολλοὺς πολλαῖς ἀγῶνας δραμεόνται περὶ σφέων αὐτῶν οἱ Ἑλλήνες, VIII, 102.

ἀγωνίζομαι, in certamen descendo s. prodeo, certo, pugno, ἀγωνιζόμενος στάδιον, decertans in stadio, V, 22. ἀγωνιζομένων (sc. αὐτῶν) I, 82, 2. τῷ βουλομένῳ ἐξεῖναι ἀγωνίζεσθαι II, 160. ἐν τῷ (ἀγῶνι) οὐδενὶ ἐγγίνεται ἀγωνίζεσθαι VI, 38. τὰ στρατόπεδα ἀμφοτέρω οὕτω ἠγωνίσαντο I, 76 ex. V, 103. VII, 212. 234. ὡς ἕκαστοι ἠγωνίζοντο VIII, 87. οὗτος ὁ στόλος αἰσχυρῶς ἀγωνισάμενος ἀπηλλάχθη VI, 45. ἐτεραλέως ἀγωνιζόμενος VIII, 11. ἄεθλον, περὶ ὅτεν ἀγωνίζονται VIII, 26 al. πολλὸν παρὰ δόξαν ἀγωνισάμενοι, i. e. multo graviore, quam exspectaverant, certamine defuncti, VIII, 11. χαρφοδὸς ἔπαυσε ἐν Σικωνί ἀγωνίζεσθαι, i. e. carminibus decertare, V, 67. — perf. pass. notione, πολλοὶ . . πρὸς ὑμέας ἡμῖν ἀγῶνες ἀγωνίδαται IX, 26 ex.

ἀγωνίη, ἡ, certamen, quodlibet certaminis genus, ἀγῶνα γυμνικὸν τιθεῖσι διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχοντα, i. e. ludos gymnicos celebrant omnia certaminum genera complectentes, II, 91.

ἀγώνισμα, τό, certatio, contentio, ἀγώνισμα μέγα τοῦτο ποιεῦνται, i. e. in hoc magnum studium ponunt, I, 140. — facinus insigne, res praeclare gesta, ἴνα . . δοῖεν ἰσὺν τῶν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ἀγωνισμάτων VIII, 76.

*) Hic aut ex S recipiendum ἀγῶνας aut, quod malim, scribendum τὸν ἀγῶνα.

ἀγωνιστής, ὁ, qui certat, athleta, *ξείνοισι ἀγωνιστήσι* II, 160 ex. *φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέων εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' Ἑλλήνων* V, 22.

ἀγωναθέτης, ὁ, qui certamina s. ludos sollennes instituit, designator, *ἐξαναστήσας τοὺς Ἑλλείων ἀγωναθέτας* VI, 127.

ἀδαήμων, 2, ignarus, imperitus, *ἀδαήμονα τῶν ἱρῶν τῶν ἐν Ἐλευσίῃ γινομένων* VIII, 65.

ἀδαής, 2, i. qu. *ἀδαήμων*, τῆς θυσίης ταύτης οὐκ ἀδαής ἀλλ' ἔμπειρος II, 49. *τῶν (χρησιμῶν) ἦσαν ἀδαεές* V, 90. *ἡμεῖς ἄπειροί τε εἰμεν καὶ ἀδαεές τούτων τῶν ἀνδρῶν* IX, 46.

ἀδάμας, ὁ, adamas, σοὶ δὲ τόδ' αὐτίς ἔπος ἐρέω *ἀδάμαντι πελάσσας*, adamanti admovens, i. e. adamantis simile reddens, adamantis in modum firmans, VII, 141 (orac.).

ἄδεια, ἡ, securitas, impunitas, *ἄδειαν διδόντα* II, 121 ex. *ὡς ἐν ἀδείῃ ἐών*, utpote qui in tuto esset, VIII, 120. *ἐν ἀδείῃ οὐ ποιουμένων τὸ λέγειν*, non tutum sibi iudicantes ea proferre, IX, 42.

ἀδελφεή, ἡ, soror, II, 56 ex. III, 31. 53. IV, 43. 80. V, 12. VIII, 136 al. genet. plur. *ἀδελφεέων* est, non *ἀδελφεῶν*, ut male legitur in libris omnibus III, 31. V, 80.

ἀδελφροκτόνος, ὁ, fratricida, III, 65.

ἀδελφεός, ὁ, frater, I, 35. 45. 92. 171. III, 61. 62. 63. 64. IV, 80. 143. VI, 103. VII, 205 al. cum *ἀδελφιδέος* conf. IV, 76 ex.

ἀδελφιδέος, ὁ, fratris filius, I, 65. VI, 94. VIII, 130. — sororis filius, *αὐξήθεντων τῶν ἀδελφιδέων* IV, 147.

ἀδεῶς, secure, impune, *μίσγεται ἀδεῶς* I, 216. *ἀδεῶς διαιτώμην* III, 65. *ἀδεῶς ἐβασίλευσε* III, 67. *ἀδεῶς αἰτέει τὸ φᾶρος* IX, 109.

ἄδην, satis, ὡς δὲ *ἄδην εἶχον κτείνοντες*, i. e. ubi autem caede satiati sunt, IX, 39.

ἀδικέω, iniuste facio vel ago, iniuria afficio, *οὐδείς ἀνθρώπων ἀδικῶν τίσιν οὐκ ἀποτίσει* V, 56 (vers.). *Σικωνίοι συγγρόντες ἀδικῆσαι* VI, 92. *οἱ δὲ ἀπέφαινον λόγῳ ὡς οὐκ ἀδικοῖεν* V, 84. *σὲ ἐγὼ δὲ ὄψιν ὀνείρου οὐ τελέην ἠδίκηον* I, 121. *ἵνα μὴ ἀδικοῖεν αὐτάς* I, 196 ex. *τούτους οὐδείς ἀδικεῖ ἀνθρώπων* IV, 23. *οἱ πρότερον ἀδικήσαντες Πέρσας* IV, 119. *ἠδίκησαμεν τοὺς ἄνδρας τούτους* ib. *)

*) Eodem in capite, ubi sermo est de deliberatione, quam Scythae ingruentibus Persis institunt, leguntur haec: *ἦν μίντοι ἐπὶ καὶ ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ἀρετὴν τε ἀδικῶν, καὶ ἡμεῖς οὐ πεισόμεθα* sive quod codex S exhibet *οὐκ οἰσόμεθα*. Sponte unicuique vel mediocriter in literis Graecis versato in oculos incurrit neque *πεισόμεθα* neque *οἰσόμεθα* ferri posse. In diversissimas

ὅτι μιν ἠδίκησας VII, 35. ὑπ' οὐδενὸς ἀδικέεται IV, 23. ἀξιοῦντες ἀδικέεσθαι VI, 87. ὑπ' ὧν μηδὲν ἠδίκηται III, 21 al.

ἀδίκημα, τό, iniuria, maleficium, delictum, facinus, διὰ τοῦτο τὸ ἀδίκημα ἐμάνη III, 30. κατ' ἀξίην ἐκάστου ἀδικήματος I, 100. ἐξηγούμενοι πάντα λόγον τοῦ ἀδικήματος II, 115. κατὰ μέγαθος τοῦ ἀδικήματος II, 137. δίκας βουλόμενοι διδόναι παντὸς τοῦ ἀδικήματος VI, 139. ἦν εὐρίσκη μέζω τὰ ἀδικήματα I, 137. τῶν ἀδικημάτων τοῦτο ἄρξαι πρῶτον I, 2. πάντων τῶν ἀδικημάτων εἵνεκεν III, 127. τῶν ἀδικημάτων δίκας αἰτέειν II, 118. πρὶν τῶν πρότερον ἀδικημάτων δοῦναι δίκας VI, 87 al.

ἀδικίη, ἡ, iniustitia, iniquitas; iniuria, Ἑλλήνας αἰτίους τῆς δευτέρας ἀδικίης γενέσθαι I, 2. IV, 119. Κροῖσον ἄρξαντα ἀδικίης I, 130. VI, 119. Ἑλλήνας ὑπάρξαντας ἀδικίης VII, 9, 1. τὴν ἐς Μετέλεων ἀδικίην II, 113. ζημιώσαντος (τοῦ δήμου) κατὰ τὴν ἀδικίην (= ἀδίκημα), i. e. propter damnum civitati illatum, VI, 136 ex. al.

ἀδίκιον, τό, i. qu. ἀδίκημα, ἐπισχόντας ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτέων ἀδικίου (v. l. αἰκίου) V, 89.

ἄδικος, 2, iniustus, iniquus, ἀνὴρ ἄδικος ἐς Αἰγυπτίους II, 119. τὸ ἀρπάζειν γυναῖκας ἀνδρῶν ἀδικῶν ἔργον εἶναι I, 4. δίκην ἄδικον ἐδίκασε V, 25. VII, 194. τὸν ὑπάρξαντα ἀδικῶν ἔργων ἐς τοὺς Ἑλλήνας I, 5. περιπίπτοντες ἀδίκουσι γνώμησι I, 96 al. — τῷ δικαίῳ τὸ ἄδικον πολέμιόν ἐστι I, 96 al.: superl. σκαιότατος τε καὶ ἀδικώτατος πάντων ἀνθρώπων I, 129. δεῖ σφεας ἀδικωτάτους γίνεσθαι VII, 51. — ἀδίκως, iniuste, εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως VI, 137. ἀδίκως τὸν φύλακον τῆς ὄψιος ἐστέρησαν IX, 93.

ἄδρηστος, 2, a fuga alienus, ἀνδράποδα φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα μάλιστα IV, 142.

ἄδρός, 3, validus, copiosus, densus, χιόνα ἀδρὴν πίπτουσαν IV, 31. ὄκως εἶη ἐν τῇ γῆ καρπὸς ἀδρός, i. e. quotiescumque terrae fruges adultae erant, quum messis instaret, I, 17. ἐπεὰν γυναικὶ τὸ παιδίον ἀδρὸν γένηται, i. e. ubi adultus est puer, quem mulier peperit, IV, 180 ex.

ἀδρύνομαι, augeo, adolesco, ἀδρύνεται τὸ λήιον I, 193 in.

viri docti in his verbis emendandis discesserunt sententias, quarum ea, quam in medium protulit Imm. Bekkerus et qui vestigiis eius institit Cobetus, maxime mihi arridet. Scribendum enim esse censet vir doctissimus οὐ περιουφόμεθα eumque iure sequutus est Krügerus. Firmandae conjecturae inservire potest locus l. I c. 152 ex.: ἔπιμπον ἐς Σάρδις σφίων αὐτῶν τὸν δοκιμώτατον . . . ἀπερίοντα Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, γῆς τῆς Ἑλλάδος μηδεμίαν πόλιν συναμωρεῖν ὡς αὐτῶν οὐ περιουφόμενων. Locus, quem ad defendendum πεισόμεθα ex Demosth. Timocr. p. 746, 23 Reisk. (24, 149.) attulit Letronne, alienissimus est, ne quid gravius dicam.

ἀδυναμίη, ἤ, infirmitas, virium inopia, οὐδέποτε τῆς ἐσσιῶν ἀδυναμίης τὴν Ἀθηναίων δύναμιν εἶναι κρέσσω VIII, 111 ex.

ἀδυνασίη, ἤ, i. qu. ἀδυναμίη, ἀδυνασίης εἵνεκεν III, 79. οὐδαμὰ ἀδυνασίης ἀνάγκη κρέσσων ἔφν, i. e. ultra vires nemo cogi potest, VII, 172 ex.

ἀδύνατος, 2, qui non potest s. valet, parum validus, βίην ἀδύνατοι ἦσαν προσφέρειν III, 138. ἦν ἀδύνατος, sc. ἀπολογέσθαι, VI, 136. ἵππους εἶναι . . ἀδύνατους ἄνδρας φέρειν V, 9. ἀδύνατοι ἦσαν (sc. ἀποφεύγειν) αἱ νέες ὑπὸ τρωμάτων VI, 16 al. — qui (quod) fieri non potest, impossibilis, σὺ δέ μοι ἄλλα ἀδύνατα χρῆς IV, 155. εἶδον ὅσπερ ὀφίων καὶ ἀκάνθας πλήθει ἀδύνατα ἀπηγγέσθαι, i. e. ineffabili multitudine, II, 75. ἐπιστάμενοι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον γενέσθαι VI, 139. τὰ πάντα ταῦτα συλλαβεῖν ἄνθρωπον ἔοντα ἀδύνατόν ἐστι I, 32. ἐκκομίσει ἀδύνατον εἶη ἄνθρωπον ἄνθρωπον III, 43. ἀδύνατον ἐφαίνετό σφι εἶναι ἐσσιῶν προκατῆσθαι IX, 106. — ἀδύνατα i. qu. ἀδύνατον, τὴν περρωμένην μοῖραν ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγεῖν καὶ θεῶ I, 91. δήμον ἄρχοντος ἀδύνατα μὴ οὐ κακότητι ἐγγίνεσθαι III, 82. πρὸς δέ οἱ καὶ ἀδύνατα (S ἀδύνατον) ἐφαίνετο βασιλέα ὑπερβαλέσθαι V, 124. κατεφαίνετό σφι εἶναι ἀδύνατα (ἀδύνατον vulgo et S) τὰ βασιλέος πρήγματα ὑπερβαλέσθαι VI, 13. ἀδύνατα δέ σφι ἦν τὸ παρανίκα ποιεῖν ταῦτα VI, 106 ex. *) — ἀδύνατόν τι fere i. qu. ἀδυναμίη, εἰ δ' αὐτοὺς ὑμέας καταλελάβηκε ἀδύνατόν τι βοηθέειν, i. e. si quid vobis accidit, quod in causa sit, ut nobis succurrere non possitis, IX, 60 ex.

ἄδυτον, τό, interior ac sanctior aedis pars, penetrabile, λέγεται φωνὴν ἐκ τοῦ ἄδυτον γενέσθαι I, 159. ἦτε ἐς τὸ ἄδυτον τῆς θεοῦ V, 72. ἀλλ' ἔτιον ἐξ ἄδυτοιο VII, 140 (orac.). ἄπιμεν ἐκ τοῦ ἄδυτον VII, 141. ἐν τῷ ἄδυτῳ γυναιξὶ ἐμίσητο IX, 116 ex.

ἄεθλέω, pugno, κατὰ τὸν πρότερον πόλεμον . . κακῶς ἀέθλεον πρὸς τοὺς Τεγεήτας I, 67. οἱ βάρβαροι οὐδὲν ἄμεινον ἀέθλεον VII, 212.

ἄεθλεύω, in certamen descendo, certo, i. qu. ἀγωνίζομαι, Ἀλεξάνδρου ἄεθλεύειν ἐλομένον (ἐν Ὀλυμπίῃ) V, 22.

ἄεθλον, τό, certaminis praemium, ἐν τῷ (ἀγωνί) τὰ μέγιστα ἄεθλα τίθεται V, 8. πυνθανόμενος τὸ ἄεθλον ἐὸν στέφανον VIII, 26. ὁ δὲ ἐπέριετο ὅ τι τὸ ἄεθλον εἶη σφι κείμενον ibid. ἄεθλον ἐκέετο μύρια δραχμαὶ VIII, 93. παρῆγοντες ἄεθλα II, 91. ὡς σφι καὶ αἱ νῆσοι καὶ ὁ Ἑλλήσποντος ἄεθλα προεκέετο IX, 101 ex. al.

*) Exempla huius pluralis sat multa conguessit Gisb. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 130 ed. Schaeef. Add. G. Hermann. ad Viger. p. 739.

ἄεθλος, ὁ, certamen; labor, ἔγωγε ἂν οὐκ ἦμα ἐς ἄεθλον τοιόνδε I, 42. ἐπιτελεσάντων τῶν Περσέων τὸν προκείμενον ἄεθλον, i. e. proposito labore perfuncti, I, 126. ἐξικέσθαι πρὸς τὸν προκείμενον ἄεθλον IV, 10. ἐπετέλεσε τὸν ἐπέταξέ οἱ ἡ μήτηρ ἄεθλον IV, 43. οὐκ ἐπιτελέσαντα τὸν προκείμενον ἄεθλον *ibid.**) προτιθεῖσι τοῖσι ἐκείνου ἀπογόνοισι ἀέθλους τοιούσδε VII, 197.

ἄεθλοφόρος, ὁ, victor, qui certaminis praemium retulit, ἀεθλοφόροι ἀμφοτέροι ὁμοίως ἔσαν I, 31.

αἰίδω, cano, αἱ λοιπαὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες αἰίδουσι II, 60. 79. φαίνονται αἰεὶ κοτε τοῦτον αἰίδοντες II, 79. αἱ δὲ ἔπονται αἰίδουσαι τὸν Διόνυσον II, 48. αἰῖσαι I, 24. αἰῖσας *ibid.* ὁ Ὀλῆν . . τοὺς παλαιούς ὕμνους ἐποίησε τοὺς αἰιδόμενους ἐν Δήλῳ IV, 35.

ἀεικείη**), indignitas, contumelia, τρηχέως κάρα περιέσπε (αὐτοὺς) ἀεικείη I, 73. ἐτόλμησας τὸν παῖδα ἀεικείη (al. ἀεικίη) τοιῆδε περισπεῖν I, 115. εἶναι ἀπαθέα τῆς ἀεικείης III, 160.

ἀεικίης, 2, turpis, ingratus, ἀεικὲς οὐδὲν παρεχόμενος, i. e. nihil incommodi exhibens, III, 24. — ἀεικὲς οὐδὲν ἦν, οὐδὲν ἦν ἀεικὲς, i. e. non mirum s. dissentaneum fuit, non praeter rationem accidit, III, 33. VI, 98. — ἀεικέστερα ἀπορροῦψαι ἔπεια, i. e. indigniora s. insolentiora verba proicere, VII, 13.

αἰίναος, 2, semper fluens, perennis, τὴν (λίμνην) λέγουσι Λυδοὶ αἰίναον (sic omnes libri) εἶναι I, 93 ex. Κραῖθις ποταμὸς αἰίναος (Fa αἰίναος) I, 145***).

αἰείρω, in altum tollo, attollo, χαμᾶθεν ἐπὶ τὸν πρῶτον στοῖχον τῶν ἀνα-

*) Loci integri sunt verba haec: Σφόδρῃ δὲ οὐ οἱ συγγινώσκων λέγειν ἀληθῆα, οὐκ ἐπιτελοῦντά τε τὸν προκείμενον ἄεθλον ἀνισκολόπισι, τὴν ἀρχαίην δὲ λαὸν ἐπιτιμῶν. Ita omnes libri manu exarati, nisi quod in S, egregio codice, cuius vel sola collatione Gaisfordus de Musis praeclare meritis est, deest particula τὲ, qua Reiskins merito offensus ἐπιτελοῦντά γε proposuit, quod inter recentiores editores solus Krügerus in contextum intulit. Verum enim vero quum in illo libro desit particula neque habeat quo defendi queat, quid eam eicere dubitemus? Quod enim Baehrius ad vulgatam lectionem defendendam protulit, scriptorem minus respicere ad grammaticam structuram, quam ad ipsam sententiam, quae duo contineat a rege exprobrata Sataspī, ita comparatum est, ut ei nihil esse tribuendum statim appareat; syntactica ratio neque ab Herodoto in brevi eiusmodi enuntiatio violatur. Alterum quod hoc in loco nonnullis viris doctis, in iisque Valckenario, offensionem fuit, est pronomen οἱ, quia verbum συγγινώσκων ita cum dativo consociatum neque apud nostrum neque apud alios reperiat scriptores. At quidni statuamus, verbum assentiendi s. concedendi potestate, qua saepius usurpatum legimus, etiam hic esse usurpatum? Compara modo locum, qui VII, 12 legitur: οὔτε ὧν μεταβουλευόμενος ποιέεις εἶ, οὔτε δὲ συγγινώσκόμενός τοι πάρα, cui adiungas IX, 122 ex.: ὥστε συγγινώσκοντες Πέρσαι οἴχοντο ἀποστάντες, ἴσσωθέντες τῇ γνώμῃ πρὸς Κύρου, i. e. συγγινώσκοντες Κύρῳ λέγειν ἀληθῆα. Eandem loci expediendi viam his iam perscriptis Schweighaeuserum ingressum esse vidi.

**) Minus recte scribi ἀεικίη, docet Bredov. l. l. p. 127.

***) Utroque loco Dindorfius dedit αἰίναος; at vide Bredov. l. l. p. 44. 151.

βαθμῶν ἀείροντες (τοὺς λίθους) II, 125. ἤειρον τοὺς ἐπιλοίπους λίθους ibid. πάντες ἦραν*) τὰ σημήια, i. e. signa militaria, IX, 59. — pass. erigor, surgo, loco me moveo, πρεσβύτερός τε ἤδη εἰμι καὶ βαρὺς ἀείρεσθαι IV, 150. ἀερθέντες (pro att. ἄραντες) ἐκ τῶν Οἰνουσσέων ἔπλεον, i. e. sublatis ancoris, I, 165. ex. ἐκέλευε κοινῶ σιόλω Ἴωνας ἀερθέντας πλέειν ἐς Σαρδῶ I, 170. : de pedestri itinere, ἀερθέντες οἱ πολλοὶ ἀπαλλάσσοντο, i. e. castris motis discedebant, sermo est de Graecis ad Plataeas a Mardonii equitatu vexatis, IX, 52. — med. ἰσιτία (τὰ ἰσιτία?) ἤειροντο (libri ἀείροντο) ὡς ἀποθυσόμενοι, i. e. vela pandebant, VIII, 56. λέγονται Σάμιοι ἀειράμενοι τὰ ἰσιτία ἀποπλῶσαι VI, 14. τὰ ἰσιτία ἀειράμενον οἴχεσθαι φεύγοντα VIII, 94. οἱ τῷ βαρβάρῳ πόλεμον ἀειράμενοι, i. e. qui bellum adversus barbarum susceperunt s. moverunt, VII, 132. ἀειραμένους πόλεμον αὐτῷ VII, 156. : aufero, reporto, κῦδος ἐν Ἀργείοισιν ἄρηται VI, 77 (orac.).

ἄεισμα, τό, cantus, cantilena, ἄεισμα ἐν ἔσσι Λίνος II, 79.

ἀεκούσιος, 2, non voluntarius, contra voluntatem, καὶ τῷ οὐ πως ἀεκούσιον (S ἀκούσιον) ἐγίνετο τὸ ποιούμενον II, 162 in.

ἀέκων, 3, invitus, φρονέσας ἀδελφὸν ἐμειωντοῦ ἀέκων I, 35. εἰ μὴ ὅσον ἀέκων ἐξεργάσασθαι I, 45. ἦν μὲν ἐκῶν . . ἦν δὲ ἀέκων (S ἄκων) II, 65. ἦν τε ἐκῶν, ἦν τε ἀέκων ibid. κάρια ἀέκων κατανεύει IX, 111. ἐμίγη οἱ ἀεκούσῃ II, 131. ἀέκοντες ἔμεινον καὶ οὐ βουλόμενοι VII, 222. ἀέκοντες ἐστρατεύοντο VIII, 10. ἀεκόντων Ἀραβίων III, 88. ἀεκόντων τῶν τὴν πόλιν ἐχόντων Ναξίων V, 30. ἀέκοντας παραστήσασθαι VIII, 80. — Praeterea tres inveniuntur loci, ubi libri formam ἄκων exhibent: ἄκων IV, 164 ex. ἄκοντος II, 120. ἀκοντας IV, 120., at recte recentiores editores auctore Bredovio dederunt: ἀέκων, ἀέκοντος, ἀέκοντας.

ἀέλικτος, 2, non convolutus, v. l. ὄφεις VI, 77 (orac.) Vid. τριέλικτος.

ἀελπιέω, despero, nullam spem habeo, ἀελπιέοντες τοὺς Ἑλληνας ὑπερβαλέεσθαι, i. e. nullam spem habentes, fore, ut Graeci superiores discedant, VII, 168.

ἀελπτος, 2, insperatus, ἐξ ἀέλπιου, i. e. ex insperato, I, 111.

ἀέξω, augeo, τὸ πλῆθος ἀέξειν, i. e. multitudini imperium ac potestatem permittere, III, 80 ex.

ἄζηλος, 2, non invidendus, contemptus, miser, ἄζηλα**) πέλει, i. e. secundum Schweighäuser. misere afflicta sunt omnia, VII, 140 (orac.).

*) Recentiores editores paene omnes dederunt ἤειραν sequenti Bredovium p. 193. Ceterum de hac loquutione apud historicos frequentissima vid. in trp. ad Thucyd. 1,49.

**) Patrocinium vocis suscipere videtur Schaefer. ad Dion. Hal. de comp. verb. p. 35., quam Blomfield. ad Aeschyl. Prom. 146., cui adstipulatur Lobeck. Aglaopham. p. 1353., in ἀιδηλά, i. e. ἀίσια, ἀιδέα, passiva notione, mutandam censet.

ἀζήμιος, 2, impunitus, salvus, ἀπιθι ἐκ τῆσδε τῆς χώρης ἀζήμιος I, 212. ὁμολόγησαν ἑκατὸν τάλαντα ἐκίσαντες ἀζήμιοι εἶναι VI, 92.

ἀηδής, 2, iniucundus, molestus, tristis, φὰς οὐδέν οἱ ἀηδέστερον ἔσσεισθαι (sc. αὐτὸν) ἢ πρότερον ἦν VII, 101 ex. *)

ἀθανατίζω, immortalitate afficio, immortalitatem tribuo, πρῶτους αἰρέει (Λαρεῖος) Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας, i. e. qui immortalitatem animis tribuunt s. animos immortales esse putant, IV, 93. Γέται οἱ ἀθανατίζοντες V, 4. de iisdem ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· οὔτε ἀποθνήσκειν ἕωντοὺς νομίζουσι κτέ. IV, 94.

ἀθάνατος, 2, immortalis, εἰ ἀθάνατος δοκέεις εἶναι I, 207. ἀνθρώπου ψυχῇ ἀθάνατός ἐστι II, 123. Μεγάβαζος . . ἐλίπειτο ἀθάνατον μνήμην πρὸς Ἑλλησποντίων IV, 144. χάριν ἀθάνατον κατέθεντο VII, 178. φίλ' ἀθανάτοισι θεοῖσι VII, 148 (orac.) al. — ἀθάνατοι militum cohors apud Persas, iidem qui οἱ μύριοι, unde sic nominati? ἐκαλέοντο δὲ ἀθάνατοι κτέ. VII, 83. τοὺς ἀθανάτους ἐκάλεε βασιλεύς VII, 211. πάντας τοὺς ἀθανάτους καλεομένους VIII, 113. πλατάνιστος . . τὴν μελεδωνῶ ἀθανάτω ἀνδρὶ ἐπιτρέψας, i. e. militi ex immortalium numero, VII, 31.

ἀθέμιτος **), 2, nefarius, nefandus, ἀθέμιτα (sex libri ἀθέμιστα) ἔρδεσκε VII, 33. ἀθέμιτα (libri fere omnes ἀθέμιστα) ἔρδειν παραίνεε VIII, 143. Conf. Θεμιτός.

ἄθηρος, 2, feris vacuus, ἄθηρος . . ἐστὶ ἡ χώρα IV, 185 ex.

ἀθροίζω, colligo, congreco, ἐπειὰν ἀθροίσωσι συγχρῆν (πίσσαν) IV, 195. ἐπὶ τὸν Πακτωλὸν καὶ ἐς τὴν ἀγορὴν ἀθροιζόμενοι V, 101.

ἀθρόοι, 3, frequentes, οἱ δὲ ὑπόπτεροι ἐόντες (ὄφεις) ἀθρόοι εἰσὶ, ἐν τῇ Ἀραβίῃ III, 109 ex. confertis ordinibus, ἐπειτέ ἀθρόοι προσέμιξαν τοῖσι βαρβάρουσι VI, 112.

ἀθυμία, ἡ, animi abiectio, οὔτε τινα δειλίην μοι παριδῶν οὔτε ἀθυμίην I, 37.

ἄθυμος, 2, ignavus, imbellis, ἐόντι κακῶ τε καὶ ἀθύμῳ VII, 11 in.

αἰ, i. qu. εἰ, si, αἰ τὸ ἐμεῦ Λιβύην μηλοτρόφον οἶδας ἄμεινον IV, 157 (orac.).

*) I, 136 ex. pro vv. ἴνα . . μηδεμίαν ἀσπὴν τῷ πατρὶ προσβάλῃ olim legebatur ἴνα . . μηδ. ἀσπὴν ἀηδῆ (S V b μηδ. βλάβην ἀηδῆ) προσβ., quod interpretis manum redolere satis manifestum est.

**) Hanc unice veram apud Herodotum esse formam, neque ἀθέμιτος, luculenter demonstravit Bredov. l. l. p. 269.

αἶ γάρ, i. qu. εἰ γάρ, utinam, αἶ γάρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησι-
ώτησι I, 27*).

αἶα, ἡ, terra, φροῖζος αἶα I, 67 (orac.).

αἶγρος, 3, caprinus, ἐχρέοντο διφθέρησι αἶγρησί τε καὶ οἶρησι V, 58 ex.
— αἶγρη, pellis caprina, thorax e pelle caprina factus, αἶγρας περιβάλ-
λονται αἶ Λίβυσσαι IV, 189.

αἶγιαλός, ὁ, littus, ora maritima, ὁ Δορίσκος ἐστὶ τῆς Θρηίκης αἶγια-
λός VII, 59. cf. 115. 176. ὅσον τέσσαρα πλέθρα ἀπὸ τοῦ αἶγιαλοῦ VII, 100**).
ἐξανύουσι . . ἐπὶ Σηπιάδα τε καὶ τὸν αἶγιαλόν VII, 183 ex. cf. 188. IX, 98. 99.
102. 106 al.

αἶγίπους, capripes, οἰκέειν τὰ οὖρα αἶγίποδας (v. l. ἵπποβάτας) ἄνδρας
IV, 25.

αἶγίς, ἡ, aegis, τὰς αἶγίδας τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἀθηναίης IV, 189. ἐκ τῶν
αἶγιών (τῶν Λιβυσσέων) αἶγίδας οἱ Ἕλληνες μετωνόμασαν ib.

αἶγοπρόσωπος, 2, caprina facie, τοῦ Πανὸς ἰώγαλμα . . αἶγοπρόσωπον
II, 46.

αἶγυπιός, ὁ, vultur, δύο αἶγυπιῶν ζεύγεα III, 76.

αἶγυπτιστί, sermone s. lingua Aegyptiorum, καλεῖται ὁ τε τράγος καὶ
ὁ Πάν αἶγυπτιστὶ Μένδης II, 46. ἐστὶ δὲ αἶγ. ὁ Αἶνος καλούμενος Μανέρως II, 79.
αἶγ. δὲ Ἀπόλλων Ὀρος II, 156.

αἶδέομαι, vereor, revereor, αἶδεομένη (ἡ Ἰὼ) τοὺς τοκέας I, 5. μηδ'
αἶδεῖσθαι κακὸς εἶναι I, 55 (orac.). Δία Ἑλλήμιον αἶδεσθέντες IX, 7, 1. αἶδεσθεὶς
τὰς ἰκετηρίας τὰσδε, i. e. respiciens hos supplicum ramos, VII, 141.

αἶδηλος, 2, vid. supra αἶζηλος.

αἶδης, ὁ, orcus, inferi, ζῶν καταβῆναι κάτω ἐς τὸν οἶ Ἕλληνες αἶδην
νομίζουσι εἶναι II, 122 in.

αἶδοῖον, τό, genitale, veretrum, pudenda, δέξαντα τὸ αἶδοῖον II, 30.
νεῦν τὸ αἶδοῖον II, 48. : plural., τὰ αἶδοῖα ὄλλοι μὲν ἔωσι ὡς ἐγένοντο II, 36.
αἶδοῖα γυναικὸς προσενέγραφε II, 102 ex. τὰ αἶδοῖα (κάμηλος ἔχει) διὰ τῶν ὀπι-
σθίων σκελέων πρὸς τὴν οὐρὴν τετραμμένα III, 103. ἡ (ροῦσος) μιν κατέλαβε νο-

*) Imitatus est hic procul dubio Herodotus Homerum.

**) Quod initio huius capituli in verbis: Ἐίρξης δέ, ἐπεὶ ἠρίθμησέ τε καὶ διετάχθη ὁ στρατός, ἐπε-
θύμησε αὐτὸς σφίσι διεξιλάσας θηήσασθαι Schaeferus scripsit ἠριθμήθη pro eo quod in libris est
ἠρίθμησε, omni dubitatione exemptum est recteque virum in Herodoto emendando omni laude
superiorem recentiores editores inde a Beckero omnes praeter unum sequuti sunt. Activa forma et
sensui et rationi syntacticae repugnat.

σῆσαι τὰ αἰδοῖα III, 149. ἡμίονον διζὰ ἔχουσαν αἰδοῖα VII, 57. τῶν παιδῶν τὰ αἰδοῖα ἀποτάμνειν VIII, 106 ex. ἐδόκεε οἱ ἐκ τῶν αἰδοίων τῆς θυγατρὸς φῦναι ἄμπελον I, 108 in.

αἰδορέϊη, ῥ, incitiae, ignorantia, αἰδορέϊη (ita S F. vulgo αἰδορήϊη) τῶν τοιούτων VI, 69.

αἰδώς, ῆ, pudor, verecundia, ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή I, 8 ex.

αἰεὶ*), semper, perpetuo, τῷ οὐνόματι τῷ αὐτῷ αἰεὶ διαχρεομένους I, 171 al. — τῷ (νόμῳ) ἐς αἰεὶ χροῦνται II, 177. al. ἐς τὸν αἰεὶ χρόνον I, 54. αἰεὶ καὶ τὸ πάλαι, i. e. semper etiam priscis temporibus VIII, 142. conf. πάλαι. — i. qu. ἐκάστοτε, i. e. quoties ita evenit, iedesmal, iedesmalig, gerade, Ἄνθυλλα . . δίδεται τοῦ αἰεὶ βασιλεύοντος Αἰγύπτου τῆ γυναικί II, 98. τοῦ σώματος καταφθίνοντος ἐς ἄλλο ζῶον αἰεὶ γινόμενον ἐσθύνεται (ἀνθρώπου ψυχῆ) II, 123. ταῦτα τοῖσι αἰεὶ δορυφοροῦσι ἐδίδοτο II, 168. τὴν Ἀσίην πᾶσαν νομίζουσι ἕωντῶν εἶναι Πέρσαι καὶ τοῦ αἰεὶ βασιλεύοντος IX, 116. ἀπὸ Σκύθειο τοῦ Ἡρακλέος γενέσθαι τοὺς αἰεὶ βασιλέας γινόμενους Σκυθίων IV, 10. παρὰ τοῦ βασιλεύοντος αἰεὶ ἐν Πέρσῃσι VII, 106. ἐπὶ τῷ αἰεὶ ἐπεσφερομένῳ πρήγματι VII, 50. ἕτεροι παρεδίδοσαν τὸν αἰεὶ ἐξορυσσόμενον χρῶν ἄλλοισι VII, 22. al.**) οὔτε αὐτὸς ἐγὼ οὔτε οἱ ἀπ' ἐμεῦ αἰεὶ γινόμενοι III, 83. cf. 84. οἱ ἐκ τούτων αἰεὶ γινόμενοι IV, 95. — αἰεὶ κοτε, inde ab omni tempore, von iether, τὸ Ἑλληνικὸν γλῶσση . . αἰεὶ κοτε τῆ αὐτῆ διαχρεῖται I, 58. τῶν ἄλλων θεῶν Αἰγυπτίοισι αἰεὶ κοτε τὰ οὐνόματά ἐστι ἐν τῆ χώρῃ II, 50. φαίνονται αἰεὶ κοτε τοῦτον αἰείδοντες II, 79. ἐπικίνδυνός ἐστι αἰεὶ κοτε ἡ Ἰωνίη VI, 86 med.

αἰέλουρος, ὁ, felis, ἐν ὀτέοισι δ' ἂν οἰκίοισι αἰέλουρος (v. l. αἴλουρος) ἀποθάνῃ II, 66. κατελάμβανε τοὺς αἰελοῦρους (v. l. αἰλούρους) τάδε ibid. et saep. 67.

αἰετός, ὁ, aquila, ἐπ' ἐκάστῳ σκήπτρῳ ἔπεσι πεποιημένον ἢ μῆλον . . ἢ αἰετός I, 195. ἐς τὰ μάλιστα αἰετῶ ὁμοιότατος II, 73. αἰετὸν εἰκασμένον III, 28. αἰετός ἐν πέτρῃσι κῦει V, 92, 2 (orac.).

αἰθήρ, ὁ, aether, γῆν τὴν Περσίδα ἀποδέξομεν τῷ Διὸς αἰθέρι ὁμορρέουσαν VII, 8, 3.

*) αἰεὶ semper dixit Herodotus eique vel invitis libris ubique est restituendum; vid. Bredov. l. p. 140.

**) Eandem dicendi rationem restituere conatus est Valckenarius Herodoto IV, 162 in his verbis: ἢ δὲ (Φειρετῆ) λαμβάνουσα τὸ δειδόμενον, καλὸν μὲν ἴση καὶ τοῦτο εἶναι, κάλλιον δὲ ἰκτεῖνο, τὸ δοῦναι οἱ δειδόμενῳ στρατιῆν, ubi proposuit τὸ αἰεὶ δειδόμενον; atque habet profecto coniectura quo se commendat, quum praesertim Eustathius ex Herodoto historiam enarrans in suo libro eandem vocem legisse videatur. Quod contra monuit Krügerus non est quod redarguatur.

αἰθήρη, ἡ, coelum serenum, ἐκ δὲ αἰθρήσ τε καὶ νηγεμῆσ συνδραμεῖν νέφεα I, 87. ἀστραπή ἐξ αἰθρήσ (S αἰθρήσ) καὶ βροπιή ἐγένετο III, 86. ἐξ αἰθρήσ τε καὶ νηγεμῆσ VII, 188. ὁ ἥλιος . . ἀφανῆσ ἦν οὐτ' ἐπινεφέλων ἐόντων αἰθρήσ τε τὰ μάλιστα, i. e. nullis nubibus obducto coelo, sed quam maxime sereno, VII, 37. — aër, θερμότερόν ἐστι τὸ ὕδωρ τῆσ τε αἰθρήσ καὶ τῆσ δρόσου II, 68.

αἰθρηος, 2, serenus, αἰθρήου ἐόντος τοῦ ἡέρος II, 25.

αἰθρω, accendo, εἰρώτεον τί θέλοντες ἡκοιέν τε ἐσ τὴν χώραν καὶ πῦρ αἰθροειν IV, 145*). — pass. ardeo, ὑποκαίουσι τὰ ὄστιά, τὰ δὲ αἰθεται κάλλιστα IV, 61.

αἷμα, τό, sanguis, αἷμα ταύρον πιών III, 15 ex. αἷμα συμμίσγουσι IV, 70. πεσών αἷμα ἡμεε VII, 88. μάλισταί τε καὶ αἷματι ἀναπεφυρμένον III, 157. αἷματι δ' Ἄρης πόσιον φουίξει VIII, 77 (orac.). al.

αἷμασιή, ἡ, maceria, agger ex lapidibus factus, fere i. qu. ἔρκος, Gehege, Hecke, Mauerdamm, προκοδείλοισι (lacertis) τοῖσι ἐν τῆσι αἷμασιῆσι II, 69 ex. τὸ ἄγκος αἷμασιῆσ τις περιθέει κύκλος VI, 74. καταδρόσκόσια τὴν αἷμασιῆν τὸν μηρόν σπασθῆναι VI, 134. αἷμασιῆν περιέβαλον κατὰ τὸν κύκλον ὕψος ἀνήκουσαν ἀνδρῖ ἐσ τὸν ὀμφαλόν VII, 60. αἷμασιῆ πλίνθων (maceria ex lateribus facta) παρατείνει I, 180. ἐν τῆ αἷμασιῆ τῆ παρὰ τὸν ποταμόν πολίδεσ ἐπῆσαν ibid. ἐπὶ τὰσ αἷμασιῆσ ἀναβάντεσ τὰσ παρὰ τὰ χεῖλεα τοῦ ποταμοῦ ἐλληλαμένασ I, 191. περιθέει δ' αὐτὸ (τὸ ἰρόν) αἷμασιῆ ἐγγεγλυμμένη τύποισι II, 138.

αἰνέω, laudo, probō, αἰνέω τόνδε τὸν νόμον I, 137. αἰνέω πάντα Ἑλλῆσ VII, 102. αἰνέουσι μάλιστα τοῦτον II, 129. ἦτε ταύτην αἰνέων διὰ παντός I, 122. τοῦτον αἰνέων οὐκ ἐπαύετο VII, 107. πάντεσ Ζώπυρον εἶχον ἐν στόμασι αἰνέοντεσ III, 157. αἰνέοντεσ (v. αἰνέσαντεσ) Ἀθηναίουσ καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν VI, 120. τότε πολλῆ μᾶλλον αἶνεε VIII, 69. πάντεσ ταῦτα αἶνεον III, 73 ex. τὴν Λαρεῖόν πάντεσ αἶνεον γνώμην III, 76 ex. τὸν (Φιλόκλυρον) Σόλων . . ἐν ἔπεσι αἶνεσε V, 113 ex. αἰνέσασ δὲ πολλά (Κροῖσον) I, 90. αἰνέσασ ταῦτα ὁ Λαρεῖος III, 139 ex.

*) Hoc capite sermo est de Argonautarum nepotibus a Pelasgis Lemno eiectis eorumque in Laconicam migratione. Qui ubi in Taygeto consederunt, Λακεδαιμόνιοι ἰδόντεσ ἀγγέλιον ἱεμπον πεισόμενοι τίνεσ τε καὶ ὀκόθεν εἰσῶ. His in verbis Cobetus qua est coniectandi libidine τίνεσ male mutavit in οἷνεσ. Fugit enim virum doctum, Graecos in interrogationibus obliquis pronomina ἀναφορικά et ἰρωτηματικά saepe effugiendae repetitionis causa commiscuisse. Conf. Herodotum ipsum II, 115: εἰρώτια τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Πρωτεύεσ, τίεσ εἶη καὶ ὀκόθεν πλείοι. III, 156: εἰρώτιον τίεσ τε εἶη καὶ ὀκόθεν ἦκοι. Aeschin. adv. Timarch. §. 9: διαρρηθῆν ἀποδείκνυσι μετὰ πόσων παίδων εἰσιέναι καὶ ὀπηντικά ἀπίεσαι προσήκει, alios ut taceam locos permultos, qui mihi in promptu sunt. Nubem exemplorum attulit iam Lobeck. ad Phrynich. p. 57., quocum conferas quae monuit Schaeferus ad Demosth. p. 1221, 16 (Appar. ad Demosth. t. V. p. 313).

αἰνέσαντες δὲ πολλὰ VIII, 124 ex. οὗτος δικαίως αἰνέεται VII, 107 ex. ὁ Διό-
κρης ἦν πολλὸς ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς . . αἰνεόμενος I, 98. Εὐαλκίδα . . ὑπὸ Σιμωνί-
δεω πολλὰ αἰνεθέντα V, 102 ex.

αἴνη, ἡ, laus, honor, ἐόντα ἐν αἴνῃ μεγίστη III, 74. ὡς εἶη ἐν αἴνῃ (F S
τιμῇ) μεγίστη τῶν στρατηγῶν VIII, 112. τοῖσι μετ' ἐκείνων ἐν αἴνῃ ἐοῦσι IX, 16.

αἰνίσσομαι, aenigma s. ambigua pronuntio, ambigue loquor, αἰ-
νίσσασθαι τὰδε τὰ ἔπια, i. e. ambiguos hosce versus edere, V, 56.

αἴνος, ὁ, laus, ἄξιος αἴνου μεγάλου ἐγένετο Βόγης VII, 107 (ubi Krüger.
proponit αἴνης μεγάλης).

αἰνῶς, ἰ. qu. σφοδρῶς, δεινῶς, vehementer, admodum, ὁ Ὑπανις ποτα-
μὸς ῥέει . . πικρὸς αἰνῶς (sic SV pro δεινῶς) IV, 52. τῆς Σκυθικῆς αἰνῶς ἀξόλου
ἐούσης IV, 61. ξεινικοῖσι νομαίοισι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, i. e. vehementer
aversantur, IV, 76*).

αἶξ, ὁ, ἡ, caper, capra, αἶγος δέρματα περὶ τοὺς ὤμους αἰωρέμενα VII,
92. ἐπαγνέειν σφι αἶγας, capras, II, 2. αἶγας θύουσι II, 42. σέβονται πάντας
τοὺς αἶγας οἱ Μειδήσιοι, καὶ μᾶλλον τοὺς ἔρσενας τῶν Θηλέων II, 46. τῶν αἰ-
γῶν τῶν τράγων ἐν τοῖσι πώγωσι εὐρίσκειται ἐγγινόμενον (τὸ λίθανον) III, 112.

αἰόρ, αἰόρπατα, vid. αἰόρ, αἰόρπατα.

αἰπόλιον, τό, caprinus grex, τὰ αἰπόλια . . συναλίσας I, 126.

αἰπόλος, ὁ, caprarius II, 46**).

αἴρσεις, ἡ, expugnatio, μετὰ τὴν Βαβυλῶνος αἴρσεις, capta Babylone, IV,
1. τὴν Λήμνον αἴρσεις VI, 136. ἡ βασιλέος αἴρσεις, expugnatio ab rege facta, IX,
3. — electio, optio, δίδωμι αἴρσεις I, 11. ἐδίδον αὐτοῖσι αἴρσεις V, 11. αἴρσεις
ἡμῶν δίδωμεν V, 109. δίδόντες αἴρσεις IX, 26. διακροῖται τοιαύτην αἴρσεις, i. e. bei
einer solchen Wahl eine Entscheidung treffen, I, 11.

αἰρετός, 3, qui capi potest, κατὰ μὲν τὸ ἰσχυρὸν οὐκ αἰρετοί, δόλη δὲ
αἰρετοί IV, 201. — electus, ἔπασθαι οἱ τῶν ἀστῶν αἰρετοὺς ἄνδρας τρεῖς ἀπὸ
τοῦ κοινοῦ VIII, 135. — eligendus, expetendus, optabilis, κότερά σφι εἶη
αἰρειώτερα I, 126. αἰρειώτερα ταῦτα ἐρίσκων I, 156. κότερα τούτων αἰρειώτερά

*) Aliis in locis Herodotus pro αἰνῶς semper usurpavit δεινῶς, qu v.

*) Locus integer hic est: σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μειδήσιοι, καὶ μᾶλλον τοὺς ἔρσενας
τῶν Θηλέων, καὶ τούτων οἱ αἰπόλοι τιμὰς μέζονας ἔχουσι· ἐκ δὲ τούτων εἰς μάλιστα, ὅσας ἐπιὰν
ἀποθάνῃ, πένθος μέγα τῷ Μειδησίῳ νομῶ τίθεται. Quid sibi velint h. l. pastores, ita abrupte com-
memorati, praesertim quum ad capros redeat oratio, nemo facile dispiciat. Recte igitur fecisse mihi
videntur duo editores, qui Schaeferi ingeniosam coniecturam receperunt et scripserunt: καὶ τούτων
οἱ κόλοι τιμὰς κτέ., i. e. cornua non habentes. Conf. IV, 29: δοκτεῖ δέ μοι καὶ τὸ γένος τῶν
βοῶν τὸ κόλον διὰ ταῦτα οὐ φέμει κέρια αὐτοῖσι κτέ.

ἔστι III, 52. ταῦτά σφι ἔγνωσαν αἰρετώτερα εἶναι μᾶλλον VII, 143. ὁ θάνατος . . καταφυγὴ αἰρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε VII, 46.

αἰρέω (perfectum huius verbi, quod apud Atticos est ἤρηκα et ἤρημαι, apud Herodotum est ἀραιήκα et ἀραιήμαι), capio, in potestatem redigo, subigo, potior, expugno, ὃς αἰρέει μιν ἐν Λυκίῃ, ἔλων δὲ κτέ. III, 4 saep. τοὺς Φωκέας οὐκ αἰρέονται, i. e. Phocensibus non potiuntur, VIII, 32. τοῦτον ἅμα τῇ γῆ εἶλον οἱ Φοίνικες VI, 41. τοῦτον (τὸν ἕν) προθυμώμενοι ἔλειν οὐ δυνάμεθα I, 36. τοὺς (ἰχθύας) αἰρέουσι ἐκ πλοίων καλαμίνων ὀρμεόμενοι III, 98. αἰρέει εὐπειτέως τὰς νήσους VI, 31. 93. συχνὰς τῶν νήσων ἀραιήκει (v. αἰρήκει) III, 39. αἶρεε *) τὰς πόλεις χόμασι I, 162. ταύτας (τὰς πόλεις) ἐπ' ἡμέρη ἐκάστη αἶρεε V, 117. ὁ ναυτικὸς στρατὸς . . αἶρεε πάντα VI, 33. αἶρεον τὰς . . πόλεις VI, 31. Κολοφῶνος τὸ ἄστυ εἶλε I, 14 al. ἐς Δελφούς οἶχετο χρησόμενος τῷ χρηστηρίῳ, εἰ αἰρέει ἐπ' ἣν στέλλεται χώραν (ubi futurum exspectes), ἣ δὲ Πυθίη οἱ χρᾶ αἰρήσειν V, 43 (similiter ὅτι οὐκ αἰρέει τὸ Ἄργος VI, 82). Κλεομένει μαντινομένην ἐχρήσθη Ἄργος αἰρήσειν VI, 76. τὸ (Σίγειον) εἶλε Πεισίστρατος αἰχμῇ παρὰ Μυτιληναίων, i. e. armis eripuit, V, 94., vid. αἰχμῇ. αἰρέω κατ' ἄκρης, vid. ἄκρη. οὐ δυνατὴ ἐοῦσα (ἢ στρατιῇ) ἔλειν (v. l. λαβεῖν) τοὺς Βαβυλωνίους, i. e. Babylonem expugnare, III, 152. αἰρέει (Λαρεῖος) Γέτας IV, 93. τότε αἰρήσετε ἡμέας III, 151. Παιόνας ἔλόντα ἀνασπάστους ποιῆσαι κτέ. V, 12 al. ἐφοβέοντο μὴ δόλῳ αἰρεθῆωσι VI, 77. αἰρέθη ἂν Σάμος III, 55. Βαβυλὼν αἰρέθη III, 159. Βαβυλὼν οὕτω τότε πρῶτον ἀραιήθη (v. ἀναίρηθη) I, 191 ex. ὡς . . τὸ τεῖχος ἀραιήθη IX, 102. ἀραιημένα (ἀναιρημένα v. l.) ἄστια I, 185. — i. qu. καταλαμβάνω, deprehendo, ἐπίομενοι κατὰ στίβον αἰρέουσι αὐτοὺς ἐν Ἐφέσῳ V, 102. — interficio, occido, perdo **), λιμῶ οἱ Ἕλληνες αἰρεθήσονται (S ἀναιρεθήσονται) II, 13 ex. ὅσοι δὲ ἂν αὐτῶν καὶ κάττα πολλοὺς ἀνδρας ἀραιηκότες (ita P. vulgo ἀναιρηκότες) ἔωσι IV, 66. τοῖσι ἂν ἀνδρες πολέμοιο ἀραιημένοι (v. l. ἀναιρημένοι) ἔωσι ibid. — ὡς . . ἐμὴ γνώμη αἰρέει, i. e. ut mea fert opinio, ut mihi persuasum est, II, 43. καὶ δὴ καὶ ὁ λόγος οὕτω αἰρέει, i. e. ratio ita suadet, II, 33. οὐδὲ λόγος αἰρέει, i. e. neque rationi consentaneum est, III, 45. οὕτω οὐδὲ λόγος αἰρέει VI, 124. : c. accus. pers., καὶ χρᾶται ὅ τι μιν λόγος (ita F., vulgo ὁ λόγος) αἰρέει, i. e. utitur prout ei ratio suadet, I, 132 ex. ἣν μὴ ἡμέας λόγος αἰρέη, i. e. nisi nobis ratio suaserit, IV, 127. ὅπως μιν λόγος (vulg. ὁ λόγος) αἰρέει VII, 41. — Med. capio, sumo, ἄριστον αἰρεόμενοι αὐτοῖσι, dum prandium capiunt, III, 26. σῖτον αἰρέεσθαι VII, 120. : ascisco, probō, πρότερον τὴν Μιλτιάδεω (γνώμην) αἰρεόμενοι IV, 137 ex. τὴν

*) De augmento huius verbi apud Herodotum semper omisso vid. Bredov. l. l. p. 309 sq.

**) De hac verbi significatione cf. eundem Bredov. l. l. p. 315.

Ἰστικαίου αἰρέοντο γνώμην IV, 139. αἰρέετο τοῦ Κορινθίου τὴν γνώμην V, 93. ταύτην αἰρέεται τὴν γνώμην VIII, 63. : mihi sumo, ταῦτα ἔθνεα ὅλα εἴλετο VIII, 113 bis. : eligo, praefero, praeopto, malo, αἰρέομαι ἐκ πάντων τὸν ἀδελφεόν III, 119. ἐκ πάντων σφέας προκρίνας Ἑλλήνων αἰρέετο φίλους I, 70. αἰρέεται αὐτὸς περιεῖναι I, 11. ἀλήτην βίον εἴλεν III, 52. ὁ δὲ τούτων οὐδέτερα αἰρέετο, i. e. neutrum accipiebat, V, 94. ἄλλην(γῆν) πρὸς ταύτην ἐλέσθων VIII, 140. διασκευάμενοι ἂν ἐλοῖατο ἕκαστοι τοὺς ἐοντιῶν (νόμους) III, 38. ἄρχειν εἴλοντο, IX, 122 ex. ὅστις πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἰρέεται I, 87. δικαστὴν μιν ἐοντιῶν αἰρέοντο, i. e. iudicem illum sibi constituebant, I, 96. οἱ παῖδες παίζοντες εἴλοντο ἐοντιῶν βασιλέα εἶναι τοῦτον I, 114. οἱ δὲ σύμμαχόν μιν εἴλοντο εἶναι VIII, 134 al. ἐλόμενοι τὴν Ἑλλάδα περιεῖναι ἐλευθέραν, i. e. hoc sequuti ut Graecia libera maneret, VII, 139 ex. ἄλλους ἐλόμενος, i. e. alios mihi praeferens, aliis hominibus studens I, 108. : in animum induco, cupio, Ἀλεξάνδρον ἀεθλεύειν ἐλομένου V, 22*). — Pass. αἰρεθεῖς ὑπὸ τοῦ δήμου, i. e. populi suffragiis electus, VI, 104 ex. Ἀντίπατρος ἀραιρημένος, i. e. ad id delectus, VII, 118. ἀραιρημένοι ἄνδρες, i. e. viri electi, IX, 93. ἀραιρημένοι ἀπὸ τῶν πολιῶν, i. e. selecti e civitatibus, VII, 172. ἐκ τῶν πολεμάρχων ἀραιρημένος VII, 173. ἄλλος ἀνὴρ ἀραίρητο (v. l. ἀναίρητο) VII, 83.

αἰσθάνομαι, sentio, sensibus percipio, αἰσθετο τοὺς συμμάχους ἐόντας ἀπροθύμους VII, 220. τὸν δὲ (ἵππον) αἰσθόμενον φροιάσασθαι III, 87.

αἴσιμος, 2, fatalis, ὅταν αἴσιμον ἡμᾶρ ἐπέλθῃ IX, 43 (Bacis).

αἴστω, i. qu. ἀφανίζω, e medio tollo, perdo, interficio, αἴστώσει μιν III, 69. δύο ἡμέων ἤϊστωσε III, 127.

αἰσχροκερδής, 2, turpi lucro inhians, εἰ μὴ ἄπλησιός τε ἕας χρημάτων καὶ αἰσχροκερδής I, 87 ex.

αἰσχρός, 3, deformis; turpis; ignominiosus, indignus, γελᾶν τε καὶ πύειν ἀντίον καὶ ἕπαισι τοῦτό γε εἶναι αἰσχρόν I, 99. ἐμεῦ αἰσχρὰ πρὸς τῶν μάγων πεπονθότος III, 65. πάντα τὰ αἰσχρὰ λοιδοροῦνται IV, 184 al. τὸν αἰσχρίονα (χωρὸν) ἐλέσθαι IV, 144. αἰσχρίονας παρθένους ἐλάμβανον I, 196. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γενομένη VI, 61. ἔργω τῷ αἰσχίστῳ III, 155. διαφθαρεῖν αἰσχίστῳ μόρῳ IX, 17 ex. Ἀργείοισι αἰσχίστα πεποιήται VII, 152. — αἰσχροῦς, turpiter, ignominiose, διαλυθέντος τοῦ Μηδικοῦ στρατεύματος αἰσχροῦς I, 128. ἄνδρα . . αἰσχροῦς λύμῃ διακείμενον II, 162 ex. στόλος αἰσχροῦς ἀγωνισάμενος VI, 45 ex. βουλευσάμενος αἰσχροῦς VII, 10 med. αἰσχροῦς οἴκατε . . ἀρωδῆσαι VIII, 144.

*) Quod h. l. aliquot codices suppeditant βουλομένου γὰρ Ἀλεξάνδρου ἀεθλεύειν, manifesto ab interpretis manu profectum est; vid. Stein. ad l.

αἰσχύνῃ, ἢ, dedecus, ignominia, ἄνδρα ὀφθῆναι γυμνὸν ἐς αἰσχύνῃν μεγάλην φέρει, magnum in probrum vertitur, I, 10 ex. ἦσα ἐς*) αἰσχύνῃν ἐστὶ φέροντα III, 133.

αἰσχύνω, ignominia afficio, οὐκ ἔφη τοὺς ξείνους φεύξεσθαι οὐδὲ ἐκὼν εἶναι αἰσχυρτέον τὴν Σπάρτην IX, 53. — Pass. pudore afficior, ad pudendum inducor, ἢ δὲ κρύπτουσα καὶ αἰσχυνομένη ἔφραζε οὐδενί, i. e. prae pudore, III, 133. οὔτε ἀνέβωσεν αἰσχυρθεῖσα οὔτε κτέ. I, 10. c. infinit. αἰσχυρόμενον ἀπονοστήειν ἐς Σπάρτην I, 82 ex.

αἰτέω. peto, posco, postulo, αἰτεῖον οἱ Κυρηναῖοι IV, 161. αἰτεῖον τὸ παιδίον V, 92, 3. αἰτεε (F αἰτέει) μάχαιραν VI, 75. πῦρ αἰτεῖον VI, 113. αἰτεε τὰς νέας VI, 132. αἰτεε ἑκατὸν τάλαντα VI, 133. αἰτεε χρήματα VIII, 112. ἐκέλευσε (scr. ἐκέλευε) αὐτὴν αἰτῆσαι ὃ τι βούλεται οἱ γενέσθαι IX, 109. πάντα τεύξεσθαι αἰτήσασαν ibid. τὰ Πρωσισίλω . . . χρήματα ἐξ Ἐλαιῶντος αἰτήσας**) IX, 116 al. δίκας αἰτέω, vid. δίκη : αἰτεῖον . . . Λαρεῖω βασιλεῖ γῆν τε καὶ ὕδωρ, i. e. petebant Dario regi terram et aquam, V, 18. : c. duplici accusativo, Ἀρκαδίην μ' αἰτέεις I, 66 (orac.). αἰτεε Ἄμασιν θυγατέρα III, 1. αἰτέει Μόρξιον τὴν Ἡδονίδα V, 11. αἰτήσας νέας . . . Ἀθηναίους VI, 132. δώσεις μοι τὸ ἄν σε αἰτήσω IX, 109. : c. infin. αἰτέει (v. l. αἰτεε) Μυτιλήνης τυραννεῦσαι V, 11. — Med. mihi peto, precor, λύσον ἡμᾶς αἰτησόμενοι τῶν παρεόντων κακῶν VI, 139. βασιλῆην καὶ πολιτήην αἰτεόμενον IX, 34. : imperat. αἰτέω***) δόσω ἦντινα βούλεαι τοι γενέσθαι I, 90. — Pass. εἰ μὴ δώσουσι τὸ αἰτεόμενον VIII, 112. Ἄνδραιοι . . . αἰτηθέντες πρὸς Θεμιστοκλέος χρήματα VIII, 111.

αἰτησις, ἢ, postulatio, petitio, κήρυκας . . . ἀπέπεμπε ἐπὶ γῆς αἰτησιν VII, 32. 133. κήρυκας οἱ ἀποπεμφθέντες ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ γῆς αἰτησιν VII, 131.

αἰτιάζομαι, culpam attribuo, accuso, insimulo, αἰτιῶνται αὐτὸν τὸν ἄγγελον IV, 94. αἰτησάμενοι τοῦτον ibid. πάντας αἰτιώμενος VIII, 90. αἰτιώμενον τῶν Ἑλλήνων ὅτι κτέ. VII, 168. cum genetivo (criminis) et cum infinitivo, τοὺς μὲν λιποστρατίης αἰτιώμενος, τοὺς δὲ σίνεσθαι τὸν Λαρεῖου στρατὸν V, 27.

αἰτίη, ἢ, causa; culpa, αἰτίη δὲ τούτου ἦδε V, 27. ταύτης εἵνεκα τῆς αἰτίης IX, 42. τὴν αἰτίην εἶπον III, 119. δι' ἣν αἰτίην prooem. διὰ ταύτην τὴν αἰ-

*) Utrouque loco praepositionem ἐς omittit S cum aliis libris. Nihil refert, ut recte monuit Wesseling., addatur an auferatur praepositio, at apud Herodotum retineri eam malim; vid. v. φέρω.

**) Praefero hanc codicum SV lectionem, quam etiam Valla in libro suo invenit, cum Valekenario, aliis, vulgatae ὑπελόμενος, cui haudquaquam patrocinatus est Hermannus ad Viger. p. 773 ed. 4.

***) Male dedit Dindorfius αἰτέω. Exposuerunt de hac imperativi forma Schaeferus ad Schol. Par. Apoll. Rhod. p. 176. 663b. Bredov. l. l. p. 375. Lobeck. Pathol. Graeci serm. Elem. P. I p. 273 sq.

αἴτην IV, 43. διὰ τὴν προειρημένην αἴτην IX, 71. βουλόμενον φανερώς ἀποθανεῖν ἐκ τῆς παρεούσης οἱ αἰτίας ibid. ἐπ' αἰτήν δὴ τιμὴ οὐ σμικρῇ III, 69 al. ἐκτὸς ἔσεσθε πρὸς ἐκείνου αἰτίας IV, 133. φεύγοντα τὸν Ἐπιάλτην ταύτην τὴν αἰτήν VII, 214. ἄλλοισι ἄλλας αἰτίας ἐπιφέρων I, 26. ἐκ λόγον πλαστοῦ ἐπενείκαντες οἱ αἰτήν I, 68. τὴν αὐτὴν αἰτήν ἐπιφέροντες I, 138. αἰτήν οἱ ἄλλην ἐπενείκας IV, 166. ἀνέλαβε πᾶσαν τὴν ἐπενεχθεῖσάν οἱ αἰτήν VII, 231. : αἰτήν ἔχω, culpam sustineo, accusor, αἰτίας μεγάλας εἶχον V, 73 ex. cum genetivo, εἶχον αἰτήν τοῦ φόρον τοῦτον V, 70 ex. idem est αἰτήν ἔχει τινά, culpa tenet aliquem, i. e. culpatur s. insimulatur aliquis, τὸν Κλεομένηα εἶχε αἰτήν φοιτᾶν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρευ τὴν γυναικα, i. e. dicebatur, perhibebatur, V, 70. φονεῦσαι αὐτοὺς αἰτήν ἔχει Ἀλκμειωνίδας (v. Ἀλκμαιωνίδας *), i. e. culpa caedis eorum tenebantur Alcmeonidae, V, 71. : impersonaliter, αἰτήν ἔσχε ἐν Ἀθηναίοισι ἐξ Ἀλκμειωνιδέων μηχανῆς αὐτοὺς ταῦτα ἐπινοηθῆναι, i. e. pervulgata erat apud Athenienses fama, cepisse eos hoc consilium s. istud excogitasse perhibebantur apud Athenienses ex Alcmeonidarum artificio, VI, 115., ubi v. Valcken. : ἐν αἰτήν τιθέναι i. qu. ἐν αἰτήν ἔχειν, Μαρδόνιον ἐν αἰτήν (v. I. αἰτήν) τιθέντες, i. e. Mardonium tamquam auctorem (calamitatum) accasantes, VIII, 99. : ὄρα μὴ ἐξ ὑστέρης σεωυτὸν ἐν αἰτήν σχῆς, i. e. vide ne te ipsum posthac accuses, ne te ipsum poeniteat, V, 106.

αἴτιος, 3, auctor, qui in culpa est, causa, Ἕλληνας αἰτίους τῆς δευτέρας ἀδικίης γενέσθαι I, 2. Συρίους οὐδὲν λόγους αἰτίους ἀνασιτάτους ἐποίησε, i. e. nihil commeritos, I, 76. εἰς δὲ οὐ σὺ μοι τοῦδε τοῦ κακοῦ αἴτιος I, 45. οὐτιω οἱ τε ἡμῖν αἴτιοι ἔξουσι δούλιον ζυγὸν οἱ τε ἀναίτιοι, i. e. qui male de nobis meruerunt, VII, 8. ex. αἴτιον δὲ τοῦτου τόδε ἔλεγον III, 12. ἦν μὴ τὸ ὑμέτερον αἴτιον **) γένηται VIII, 140, 1. al. : c. infinitivo, τοὺς ἐτησίαις ἀνέμοις εἶναι αἰτίους πληθύνειν τὸν ποταμὸν II, 20. αἴτιος (ὁ ἥλιος) τὸν ἡέρα ξηρὸν τὸν ταύτην εἶναι II, 26. τούτοις . . . τοῦτό ἐστι αἴτιον ἰσχυρὰς φορέειν τὰς κεφαλὰς III, 12 ***). adiecto ar-

*) Facere hic non possum, quin quae Schaeferus, ὁ μακαρίτης, multos ante annos ad me de his formis perscripsit, repetam: „Scribendum aut Ἀλκμαιωνίδαὶ aut Ἀλκμειωνίδαί. Optionem dubiam facit codicum Herodoti perbonorum tot in locis dissensus. Sic ambigue flectuntur ὀπίων, ὀπίωνος, ὀπίων, ὀπίωνος, ποδίων, ποδίονος, ποδίω, ποδίωνος. Eademque ratio est similium vocabulorum. Quod latuit, ut videtur, praestantissimum Reimarum in Dionis H. R. LXI 16.“ Add. eundem ad Demosth. p. 561, 16.

**) Quin recte hoc αἴτιον, quod in libris omnibus comparet, in ἀντίον mutaverit Valckenarius, dubitari nequit, recteque fecerunt illi editores, qui hanc emendationem receperunt. Sensus verborum est: his regis mandatis ad me perlatis necesse est me haec facere, nisi vos mihi obstiteritis.

***) Non debebat Schweighaeuserus putare hanc constructionem omnium Graecorum communem apud unum tantummodo Herodotum reperiri. Discrimen autem illud, quod Hermannus inter utramque

τίculo, τὸντὸ δὲ τοῦτο καὶ τοῦ μὴ φαλακροῦσθαι αἰτιὸν ἐστι ibid. — superlat., ὁ Περίανδρος ἐστρατεύετο ἐπὶ τὸν πενθερὸν . . ὡς τῶν παρόντων οἱ προηγήματων ἔοντα αἰτιώτατον III, 52 ex. τοὺς αἰτιώτατους τῶν Βαρκαίων ἢ Φερεσίμη . . ἀνεσκολόπισε IV, 202.

αἰχμάλωτος, 2, bello captus, captivus, ἔοντι αἰχμαλώτῳ τῷ Ἀστυάγει προσστὰς ὁ Ἄρπαγος I, 129. καὶ ἄνδρα αἰχμάλωτον V, 79. Μιλτιάδῃ ἀποφόντι ἔλθεῖν ἐς λόγους αἰχμάλωτον γυναῖκα VI, 134. ἐπὶ τοὺς Παίονας τοὺς . . αἰχμαλώτους γενομένους ὑπὸ Μεγαβάζου V, 98. πρὶν αἰχμαλώτους γενέσθαι τοὺς Ἐρετριέας VI, 119. mire et magis poetice dictum est ἤυσαι με τὴν ἰκέτιν αἰχμαλώτου δουλοσύνης, i. e. libera me supplicem captivitatis servitute s. servitute quae captivam manet, IX, 76.

αἰχμή, ἡ, cuspis; hasta, lancea, i. qu. δόρυ, αἰχμὴ σιδηρῆ I, 39. τόξα καὶ αἰχμὴ βραχέα V, 49 med. ὑπὸ αἰχμῆς σιδηρῆς ἀπολέσθαι I, 38., τελευτήσεν I, 39. αἰχμῇ σιδηρῇ βληθέντα I, 34. βληθεὶς τῇ αἰχμῇ I, 43. ὁ δὲ ἕτερος τῇ αἰχμῇ ἠμύνετο III, 78. ἀνέθικε . . αἰχμὴν στερεὴν πᾶσαν χρυσῆν I, 52. ὁ δὲ πρὸς αἰχμὴν ἐτράπετο III, 78. τῇ μὲν δεξιῇ χειρὶ ἔχων αἰχμὴν II, 106. συμπλοκῆς τῆσι αἰχμῆσι I, 214. ὅσα ἐς αἰχμὰς I, 215. μειτῆκάν οἱ τὰς αἰχμὰς III, 128. αἰχμὰς καὶ τόξα μετεῖναι IV, 3. παραπήξαντας αἰχμὰς ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ νεκροῦ IV, 71. Δολόγκους . . ἔχοντας αἰχμὰς VI, 35. αἰχμὰς βραχέας εἶχον VII, 61. cf. 64. 69. 77. al. — metonym., arma, bellum, Σίγειον εἶλε Πεισίστρατος αἰχμῇ παρὰ Μυτιληναίων, i. e. armorum vi ceperat s. eripuerat, V, 94. ἐπειδὴ σφι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους κακῶς ἢ αἰχμῇ ἐστήκει i. e. quum male illis cessisset adversus Lacedaemonios bellum, VII, 152 ex.

αἰχμοφόρος, ὁ, hastatus; satelles, corporis custos, ἦν οἱ τῶν αἰχμοφόρων Γύγης ἀρεσκόμενος μάλιστα I, 8. πρῶτος διέταξε χωρὶς ἐκάστους εἶναι, τοὺς τε αἰχμοφόρους καὶ τοὺς τοξοφόρους καὶ τοὺς ἰππέας I, 103. τοξόται τε καὶ αἰχμοφόροι I, 215. αἰχμοφόροι χίλιοι VII, 40. cf. 41. 55. 103 ex.

αἰῶν, ὁ, aevum, vita, πρὶν [ἄν*] τελευτήσαντα (sc. σε) καλῶς τὸν αἰῶνα πύθωμαι I, 32 med. τελευτήσαι τὸν αἰῶνα IX, 17 ex. τελευτήσαντας τὸν αἰῶνα IX, 27 med. οὕτω διαφέρειν τὸν αἰῶνα, ita vitam transigere, III, 40. ὁ θεὸς γλυκὴν γενέσας τὸν αἰῶνα VII, 46 ex.

αἰωρέομαι, suspensus sum, pendeo, αἰγὸς δέρματα περὶ τοὺς ὤμους

dicendi rationem intercedere statuit, inane mihi esse videtur. Conf. Nov. annal. phil. 1833. vol. VII. p. 39. Fr. Frank. ad Demosth. 8, 56.

*) Particulam ἄν quum omittant tres codices in iisque ille qui litera F notatur, et Stobaeus, eicere nemo dubitabit, qui Herodoti usum cognitum habeat. Conf. Hermann. de part. ἄν II. 8. p. 108.

αἰωρούμενα, i. e. pelles caprinae ex humeris pendentes, VII, 92. : metonym. ὑπὲρ μεγάλων αἰωρηθείς, i. e. de magnis rebūs suspensus, non ut vulgo explicant: magnarum rerum spe elatus, VIII, 100. (Male inculcatum est verbum ab aliquot editoribus I, 27 ex.)

ἄκανθα, ἡ, spina Aegyptia s. acacia, mimosa Nilotica (Linn.), arab. sont, τὰ πλοῖα . . ἐστι ἐκ τῆς ἀκάνθης ποιούμενα II, 96. — spina dorsī, εἶδον ὅστις ὀφθίων καὶ ἀκάνθας II, 75. ἐπεὶ νεκροῦ ἐκάστου παρὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσσοι IV, 72.

ἀκάνθινος, 3, ex spina Aegyptia confectus, ἰσιῶ ἀκάνθινῳ χρέονται II, 96.

ἀκανθώδης, 2, spinis obsitus, ἦν τις χώρος τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης I, 126.

ἀκατάφενστος, 2, non ementitus s. fictus, ἄλλα πλήθει πολλὰ θηρία ἀκατάφενστα IV, 191 ex. *).

ἄκατος, ὁ **, navis (oneraria), τοὺς ἐν τοῖσι σιταγωγοῖσι ἀκάτοισι VII, 186.

ἀκέομαι, medeor, sano, ὁ Τέαρὸς λέγεται . . καὶ ἀνδράσι καὶ ἵπποισι ψώρην ἀκέσασθαι IV, 90 ***). — transl. remedium adfero, βουλόμενοι ἀκέσασθαι τὴν ἀμαρτιάδα, i. e. delictum expiare, I 167. ἀκέομενος τὰ ἐπιφερόμενα i. e. imminentem sortem praecavens, III, 16. τρόπον τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκέο III, 40 ex. πῶν περιησόμεθα σφας ἅμα ὑμῖν ἀκέομενοι (ἀπικόμενοι vulg. et tres libri) τίσασθαι (τίσασθαι om. S.), i. e. secundum Baehrium: nunc operam dabimus,

*) ἀκατάφενστα optimorum librorum auctoritate stabilitur, neque est quod in voce offendas, quum haec verba superioribus: καὶ οἱ κνωκέφαλοι καὶ οἱ ἀκέφαλοι sint opposita. Duo deterioris notae libri praebent ἀκατάφενστα, quod esset: ferae non tangendae s. intractabiles. At hoc, quamvis assensum tulerit Montfauconii, esse repudiandum cuius connexum orationis diligenter reputanti statim in oculos incurrit. Reizius, quem sequutus est Schaeferus alii, cuique aequae atque his vox ἀκατάφενστα scrupulum iniecit, litera ᾱ deleta scripsit καταφενσιὰ, ferae fictae s. ementitae, atque negari nequit, habere hanc coniecturam, quo commendetur.

**) Dubium mihi non est, quin, quum vox apud alios semper feminini sit generis, etiam hic generis forma usitata restituenda sit atque scribendum: ἐν τῆσι σιτ. ἀκ.

***). Cuius loci quum quondam in scriptiuncula, in qua de causis articuli saepius male omissi exposueram, quamque in societate graeca, quae auspiciis Godofredi Hermanni florebat, ad certamen proposueram, mentionem fecissem atque dixissem, in verbis: ὁ δὲ Τέαρὸς λέγεται ἐπὶ τῶν περιησίων εἶναι ποταμῶν ἀφιστος τὰ τε ἄλλα ἐς ἀκίον φέροντα, καὶ δὴ καὶ ἀνδράσι καὶ ἵπποισι ψώρην ἀκέσασθαι articulum τὰ post vv. τὰ τε ἄλλα inserendum esse videri, comprobavit vir summus, cuius gratam memoriam nulla unquam oblivio ex animo meo excutiet, hanc meam sententiam. Ex recentioribus editoribus nunc tantummodo video Kruegerum in his verbis haesisse atque in eandem incidisse coniecturam.

ut eos (Athenienses), una vobiscum huic malo (s. errori a nobis commisso) medentes, ulciscamur s. puniamus, V, 91 *).

ἀκέραιος, 2, salvus, illaesus, intactus, ἀπονητὶ ἐμελλε ἀπολάμψεσθαι ἀκέραιον τὴν πόλιν III, 146 in. Conf. Valcken. ad IV, 152.

ἄκεσις, ἡ, sanatio, curatio, τὰ ἐς ἄκεσιν φέροντα, i. e. quae ad sanandos morbos conducunt, IV, 90. οἱ ὄρχιές (τῶν κασιόρων) εἰσι χρήσιμοι ἐς ὑστερέων ἄκεσιν IV, 109.

ἀκέφαλος, 2, capite carens, sine capite, οἱ ἀκέφαλοι οἱ ἐν τοῖσι στήθεσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντες IV, 191 ex. (est fabulosum bestiarum genus intellegendum, vid. Bähr. ad l.).

ἀκήρατος, 2, illaesus, illibatus, sincerus, purus, τὴν νηδὸν σμύρνης ἀκήρατον (S V ἀκράτου) τετριμμένης . . πλήσαντες II, 86 med. τὸν χρυσὸν τὸν ἀκήρατον αὐτὸν ἐπ' ἑωυτοῦ οὐ διαγινώσκωμεν VII, 10, 1. τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον (S ἀπίρατον) τοῦτον τὸν χρόνον, i. e. secundum Schweighaeus.: intactum s. nondum frequentatum mercatoribus ea tempestate erat illud emporium; rectius, ut videtur, Bähr.: emporium nondum infectum et corruptum multorum aliorum mercatorum adventu et commercio, IV, 152 in.

ἀκήρυκτος, 2, per praeconem non denuntiatus, Αἰγινῆται . . πόλεμον ἀκήρυκτον Ἀθηναίοισι ἐπέφερον, i. e. Atheniensibus bellum non ante denuntiatum intulerunt, V, 81.

ἀκίβδηλος, 2, sincerus, probus, τὸ μὲν ἀπ' ἡμέων οὖτω ἀκίβδηλον (v. add. ἐόν, quod recte deest in 4 codd.) νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, i. e. quod a nobis proficiscitur, ita sincere Graecis tribuimus, von unserer Seite wird so ehrlich gegen die Hellenen verfahren, IX, 7, 1.

ἀκινάκης, ὁ, acinaces, gladius (Persarum) brevis**); utitur Herodotus voce etiam in rebus Scythicis, ἐπὶ τοῦτου τοῦ ὄγκου ἀκινάκης σιδήρεος ἴδονται IV, 62. καταχέουσι τὸ αἷμα τοῦ ἀκινάκεος ibid. τῷ ἀκινάκη (ita K P S F. ἀκινά-

*) Kruegerus et Steinius ex coniectura Eltzii admodum probabili dederunt: τῶν πικροδαιμάσκημα ἄμα ἡμῖν ἀκίβητοι hoc sensu: nunc id peccatum una vobiscum corrigere tentabimus.

**) „Brevem fuisse ensem, tum veterum quaedam testimonia docent, tum Persepolitana monumenta, in quibus viri acinace armati ad femur repraesentantur.“ Bähr. ad III, 118. Conf. Stein. ad VII, 54. — Docte atque diligenter de huius vocabuli formis disputavit Bredov. l. l. p. 223 sq., qui ἀκινάκειω pro ἀκινάκεος, ἀκινάκη pro ἀκινάκει, ἀκινάκια pro ἀκινάκη, ἀκινάκας pro ἀκινάκειας ubique reponendum esse censet. — Quod in Etym. M. p. 48, 31 (quocum consentit Suidas) legitur: ἀκινάκης . . Ἡρόδοτος δὲ διὰ τοῦ ὦ ἀκινάκης φησὶ· εἰκὸς ἐστὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ἄ εἰς ὦ, ὡς ἀπὸ ἀκὺς καὶ ὦκός· ἢ παρὰ τὸ ὦκός καὶ τὴν ἀκὴν γίνεται ὠκινάκης, insulsum atque commenticium est et fortasse ex prava codicis alicuius scriptura ortum.

καὶ ν.) θυσίας ἐπετείους προσάγουσι *ibid.* δωρησάμενος αὐτοὺς ἀκινάκη χρυσέῳ VIII, 120. Περσικὸν ξίφος, τὸν ἀκινάκη καλέουσι VII, 54. σπασάμενος τὸν ἀκινάκα III, 118. ἀποβάψαντες ἐς τὴν κύλικα ἀκινάκα (F S a ἀκινάκη) IV, 70. σπᾶται . . τὸν ἀκινάκα (F S ἀκινάκη) IX, 107. σπασάμενοι τοὺς ἀκινάκας (ita Fa. vulgo ἀκινάκας) III, 128. τόξα ἐπιχώρια καλάμινα ἔχοντες καὶ ἀκινάκας (ita P K Fa. vulgo ἀκινάκας) VII, 67. τοὺς ἀκινάκας (S ἀκινάκας) ἐόντας χρυσέους IX, 80.

ἀκίνητος, 2, immotus, οὐδὲν ἦν ἀεικὲς κινήθῃναι Δῆλον τὸ πρὶν εἶδέναι ἀκίνητον VII, 98. — intactus, illaesus, οὗτος ὁ τάφος ἦν ἀκίνητος μέχρι οὗ κατέ I, 187. — non movendus, non contrectandus, κινήσοντά τι τῶν ἀκινήτων VI, 134.

ἀκλεής, 2, illaudatus, gloriae expers, inglorius, ὡς . . μήτε ἔργα μεγάλα . . ἀκλεέα (libri : ἀκλεᾶ) γένηται, i. e. laude sua fraudulentur, prooem. — adv. ἀκλεῶς, ignominiose, διαλυθέντος τοῦ σιόλου τοῦτον ἀκλεῶς V, 77.

ἀκμάζω, vigeo, floreo, ἀπικνέονται ἐς Σάρδις ἀκμαζούσας πλοῦτιν I, 29. κατ' Ἀμασιν βασιλεύοντα ἦν ἀκμαζούσα Ῥοδῶπις II, 134. τὰ τῶν Σιφνίων πρήγματα ἤκμαζε τοῦτον τὸν χρόνον III, 57. ἡ Μίλητος αὐτῆ ἐωνιῆς μάλιστα δὴ τότε ἀκμασασα V, 28. ἡ Σύβαρις ἤκμαζε τοῦτον τὸν χρόνον μάλιστα VI, 127.

ἀκμή, ἡ, acies, ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἔχεται*) ἡμῖν τὰ πρήγματα, in novaculae acie, i. e. in summo discrimine versantur res nostrae, VI, 11., ubi vid. Baehr.

ἀκμων, ὁ, incus, τὸν ἄκμονα καὶ τὴν σφῦραν I, 68.

ἀκοή, ἡ, auditus, τὸν ἕτερον διεφθαρμένον τὴν ἀκοὴν (S τῆ ἀκοῆ) οὐκ εἶναι μοι λογίζομαι, i. e. auribus captum, I, 38., ubi v. Baehr. μέχρι μὲν Ἐλεφαντίνης πόλιος αὐτὸς ἐλθὼν, τὸ δ' ἀπὸ τούτου ἀκοῆ ἤδη ἱστορέων, i. e. fama s. rumore cognoscens s. accipiens, II, 29. ὅσον ἐγὼ δυνατός εἰμι μακρότατον ἐξικέσθαι τῆ ἀκοῆ, i. e. quantum equidem ultima tempora auditu cognoscere possum, I, 171. τὰ κατύπερθε ἔλεγε ἀκοῆ (ἀκοῆ om. quinque libri) IV, 16. ὅσον ἡμεῖς ἀτρεκέως ἐπὶ μακρότατον οἰοί τ' ἐγενόμεθα ἀκοῆ (ἀκοῆ om. S V Valla) ἐξικέσθαι *ibid.* τὰ λεγόμενα ὑπ' (male V ὑπὲρ, d περὶ) ἐκάστων ἀκοῆ γράφω, i. e. κατὰ τὰ ἤκουον, quae a singulis memorata audivi, scribo, II, 123. τῶν κάτω περὶ οἰκημάτων ἀκοῆ παραλαβόντες λέγομεν II, 148.

ἀκόλαστος, 2, intemperans, effrenatus, ἐς δῆμον ἀκολάστον ὕβριν πεσέειν III, 81.

*) Infelici ac paene ridiculo corrigendi pruritu instigatus vir doctus in Mnemosyn. VI p. 439 pro ἔχεται proposuit ὀχέεται. Melliora eum docere poterant loci, quales sunt Sophocl. Antig. 1127: (1140): ὡς βιαίας ἔχεται πανδήμιος πόλις ἐπὶ νόσον. Aristophan. Lysistr. 31: ἐπ' ὀλίγου γὰρ ἔχετο.

ἀκοντίζω, iaculor, iaculum mitto, τοξεύομέν τε καὶ ἀκοντίζομεν IV, 114. : c. accusat. iaculo peto, ἀκοντίζων τὸν ὄν τοῦ μὲν ἀμαρτάνει, I, 43.

ἀκόντιον, τό, iaculum, ἀκόντια καὶ δοράτια I, 34. ἀποβάψαντες ἐς τὴν κύλικα . . ἀκόντιον IV, 70. ἀκόντια τρία ἔχουσι IV, 94. ἀκοντίοισι ἐπικαύοισι χρεόμενοι VII, 71. 74. ἀκόντια καὶ ἐγχειρίδια VII, 72. ἀσπίδας . . εἶχον καὶ ἀκόντια VII, 89. δύο ἀκόντια ἕκαστος καὶ ξίφος εἶχον VII, 91. αὐὸν γενομένου (τοῦ δέρματος) ξυστὰ ποιέεσθαι ἀκόντια *) ἐξ αὐτοῦ II, 71.

ἀκοντιστής, ὁ, iaculator, ἐόντες ἀκοντισταὶ οἱ Σαμοθρηϊκῆς VIII, 90.

ἄκος, τό, remedium, medicina, ἦν δὲ καίουσι τὰ παῖδια σπασμὸς ἐπιγένηται, ἐξεύρηται σφι ἄκος IV, 187 ex. ἄκαα δίζησθαι I, 94.

ἀκόσμως, nullo ordine, sprete omni militari disciplina, οὕτω ἀκόσμως οἴχεσθαι τοὺς οἰχομένους VII, 220 ex.

ἀκούω, audio, percipio, cognosco, absol. ἐπεῖτε ἤκουσαν I, 96 ex. Λακεδαιμόνιοι δὲ οὐ κως ἤκουον**), i. e. hörten nicht darauf, I, 152. κατὰ ἤκουον II, 99. ὡς ἤκουσε II, 121 ex. VI, 80. οὐ γὰρ ἀκηκόεσαν πω II, 52. ἀκούων δὲ Ξέρξης κτέ. VII, 209 al. : cum accusativo rei, Ἀλέξανδρον . . ἀκηκόετα ταῦτα I, 3. ὡς τὸ ἐκ Δελφῶν ἤκουσε I, 48. ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα ἤκουσαν I, 66. cf. 158. 160. VII, 169. ταῦτα ἀκούων ὁ Κῦρος I, 90. ὡς ταῦτα ἤκουσε (v. l. ἤκουε) ὁ Κροῖσος ibid. ἤκουσα καὶ ἄλλα (v. l. ἄλλων) II, 3. οἷα ἤκουον ibid. ἀκούσας ταῦτα (S τοῦτο) II, 115. ἡ Λάβδα πάντα ταῦτα ἤκουε V, 92, 4. τὰ ἀληθέστατα πάντα ἀκήκοας VI, 69 ex. ἀκηκόως τὸ θεοπρόπιον IX, 94. Ἡρακλῆος περὶ τόνδε τὸν λόγον ἤκουσα II, 43. τὸν δὲ περὶ αὐτοῦ ἤκουον λόγον IV, 14. cf. 81. 82 in. al. ἀκηκόως τῶν ἐδέοντο οἱ Μυσοὶ I, 37. : ἀκούω τι idem atque ἀκούω περὶ τινος, ὄρεων αὐτοὺς προθύμους ἐόντας ἐς τὸν πόλεμον καὶ τὸ ὄρυγμα ἀκούων***), i. e. et fossam absolutam esse audiens, VII, 116. : cum genetivo rei, Κροῖσος τούτων ἀκούσας (M F ἀκούων) I, 45. Ἴωνες ὡς ἤκουσαν τούτων ἀνεπειχθέντων I, 141.

*) Vocem ἀκόντια ut glossema ad v. ξυστὰ adscriptum delendam censuerunt auctore Schaefero plerique editores, conf. Bredov. l. l. p. 29., neque abhorret ab verisimilitudine haec coniectura. Nam quod apud Hesychium vol. 3 p. 174 Schmidt. legitur: ξυστὴν ἀκόντιον · δόρυ κατοικισσάμενον., vix huc referri potest, quamquam fuit qui similem interpretandi rationem iniret, vid. Baehr. ad l.

**) Nulla ibi urget necessitas, ut cum Nabero, quemadmodum nonnulli editores fecerunt, scribamus ἰσῆκουον, quamquam hoc posterius verbum simili in orationis connexu ab Herodoto nostro usurpatum legimus IV, 133. IX, 9. Quomodo verbum simplex intellegendum sit, docet locus ipse.

***) Nihil in his verbis novandum esse arbitror, quamquam locum, in quo verbum ἀκούειν eadem prorsus ratione usurpetur, in medium afferre nequeo. Speciosa magis quam vera est coniectura Batavi, Van Gent, qui sede permutata, ubi nunc legitur ὄρεων, ponit ἀκούων, et pro ἀκούων substitui vult ὄρεων.

ἀκούσας τούτων ὁ Θῶνις II, 114. Καμβύσης ἀκούσας τούτων III, 44. οἱ δὲ ἀκούσαντες τούτων (v. l. τοῦτο) III, 128. ἀκούσαντες δὲ τούτων οἱ ἀμφὶ τὸν Βάτιον IV, 157. οἱ Θηβαῖοι ἀκούσαντες τούτων V, 79. ἀκούσαντί μοι τῆς Ἀρταβάνου γνώμης VII, 13. : cum praeposit. περί, ὁ βασιλεὺς τοῦ μισθοῦ πέρι ἀκούσας VIII, 137. : cum genetivo personae, εἰ μέλλοιεν ἀκούσεσθαι τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπων ἀουδοῦ I, 24. ὡς ἤκουε τῶν Ἰχθυογάγων III, 25. Σωσικλῆος ἤκουσαν εἴπαντος ἔλευθέρως V, 93. ἤκουσας μὲν μεν καὶ πρότερον . . . περί τῶν ἀνδρῶν τούτων VII, 209. : cum genet. personae, ex quae aliquid audio s. comperio, Δελφῶν οἶδα ἐγὼ οὕτω ἀκούσας γενέσθαι I, 20. ὧδε μὲν γενέσθαι τῶν ἱρέων . . . ἤκουον II, 2. ὡς δ' ἐγὼ ἤκουσα Τίμνω IV, 76 al. : cum gen. personae et accusativo rei, ἤκουε τοῦ κήρυκος . . . τοὺς ἐναντίους λόγους I, 22. τῶν ἱρέων ταῦτα ἐγὼ ἤκουον II, 13. τὰδε ἤκουσα ἀνδρῶν Κυρηναίων II, 32. ταῦτα τῶν ἐν Θήβῃσι ἱρέων ἤκουον II, 55. τὰ ἤκουσε Μησιφιλοῦ VIII, 58. τὰδε . . . ἤκουον Θερασάνδρου IX, 16. τὰπερ ἤκουσαν Ἀλεξάνδρου IX, 46. al. : cum praeposit. ἐκ, Καμβύσης ἀκούσας ταῦτα ἐκ τοῦ κήρυκος III, 62. Φωμιάζον ὁ Λαρεῖος τὰ ἤκουσε ἐκ τῶν κατασκόπων V, 13. : cum praeposit. πρὸς, κατὰ περ ἤκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου τὸ πρῆγμα I, 118. : cum accusativo c. infinit., τοιοῦτον ἕτερον ἤκουσα καὶ κατὰ*) τὸ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ λίμνης ὄργανα γενέσθαι II, 150. λέγειν αὐτὸν . . . ἤκουσα VI, 117. ἤκουσα ὑστατον διαβῆναι βασιλέα πάντων VII, 55 ex. πολλῶ πλέω ἀκήκοα τοιάδε γενέσθαι VIII, 109. πολλοὺς δὲ τινὰς καὶ παντοδαποὺς ἤκουσα θάψαι Μαρδόνιον IX, 84. ὡς ἤκουσαν παρεῖναι τοὺς Ἕλληνας IX, 115. : cum accusat. sequi. participio, ἀκούσεσθαι τινὰ φημι . . . Μαρδόνιον . . . ὑπὸ κινῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενον VII, 10 ex. : sequente particula ὡς, ἤκουσα ὡς καὶ στιγέας ἀπέπεμψε VII, 35. ἀκηκόεε (v. l. ἠκηκόεε) δὲ . . . ὡς ἀλισμένη εἶη ταύτη στρατιῇ ὀλίγη VII, 208. — dicto audiens sum, pareo, imperio alicuius sum subiectus, ἐς Αἴγυπτον (κήρυκα ἐπέμπε) προερέοντα τῷ στρατῷ, ὡς Σμέρδιος . . . ἀκουστέα εἶη, ἀλλ' οὐ Καμβύσειω III, 61 ex. προαγορεύει ἡμῖν Σμέρδιος βασιλεὺς ἀκούειν III, 62 ex. Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἤκουον V, 83. — audio i. qu. vocor, dicor, δι' ὅτινα (Πολυκράτεια) κακῶς ἤκουσε III, 120 ex. οὐκ ἐόντων ἀξίων φλαύρως ἀκούειν VII, 10, 7. ἄμεινον σὺ ἂν ἤκουες II, 173. φράς ἄμεινόν με ἀκούσεσθαι IX, 79. ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης πέρι VI, 86, 1. ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ ἤκουσαν Ἑλλήνων ἄριστα Αἰγινῆται i. e. maxime inclaruerunt, VIII, 93. ἐμὲ ἀκούσαντα πρὸς σεῦ κακῶς, i. e. me probrosis verbis a te lacessitum, VII, 16, 1. Ἀργεῖοι ἤκουον μουσικὴν εἶναι Ἑλλήνων πρῶτοι III, 131 ex. παρὰ τοῖσι Πέρσῃσι γυναικὸς κακίω ἀκούσαι δέννος μέγιστός ἐστί IX, 107.

*) Recte procul dubio hic ex coniectura inseruit Kruegerus praepositionem κατὰ, quae quam facile antecedente particula καὶ excidere potuerit, neminem rei palaeographicae peritum latet.

ἄκρη, ἡ, culmen, vertex, οἱ Πέρσαι . . τὴν Μίλητον πολιορκέοντες . . αἰρέουσι κατ' ἄκρης, inde a summo vertice, ab arce, i. e. penitus vi capiunt, VI, 18. αἰρέειν ἂν κατ' ἄκρης τὴν πόλιν VI, 82. — promontorium, ἡ Μυκάλῃ ἐστὶ τῆς ἠπείρου ἄκρη I, 148. τὸ δὲ μεταξὺ τῶν ποταμῶν τούτων . . Ἰππόλεω ἄκρη καλέεται IV, 53. Σέρρειον ἄκρη οὐνομαστή VII, 59. μέχρι Τριοπίου ἄκρης IV, 38. τὸν γονὸν τὸν Σουριακὸν μάλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα IV, 99. ὡς εἰ . . νεμοῖατο τὴν ἄκρην *ibid.* ἀνατείνουσι ἄκρα λεπταὶ τῆς ἠπείρου VIII, 107 al. ἀκρητοποσίη, ἡ, meri (vini) potatio, Κλεομένα . . μαθῆειν τὴν ἀκρητοποσίην παρ' αὐτῶν VI, 84. ἀκρητοπότης, ὁ, meri potator, ebriosus, Κλεομένα . . Σκύθησι δμιλήσαντα ἀκρητοπότην γενέσθαι VI, 84. ἀκρητος, 2, merus, κρητῆρας οἶνον ἀκρήτου I, 207 ex. ἀκριβέως, accurate, certo, βουλόμενος αὐτὸ τοῦτο ἐμαθεῖν ἀκριβέως (libri ἀκριβῶς) VII, 32.

Corollarii loco addam emendationem a me in Taciti Agric. c. 31 ante hos tres annos, quum libellum discipulis primi ordinis explicarem, factam. Leguntur ibi in oratione Calgaci, Caledoniorum ducis, quam ut suos pugnandi cupiditate implet habuit, verba haec: Brigantes femina duce exurere coloniam, expugnare castra, ac, nisi felicitas in socordiam vertisset, exuere iugum potuere: nos integri et indomiti, et in libertatem non in poenitentiam *laturi*, primo statim congressu ostendamus, quos sibi Caledonia viros seposuerit. In his vocem *laturi* sensu cassam esse sponte apparet variasque ingressi sunt viri docti vias, quibus loco desperato opitularentur. Ritterus et Kritzius Wexium sequuti vocem arma sive ante sive post v. *laturi* inseruerunt, qua inserta profecto commodus existit sensus. At leniore, si quid video, medicina loco succurres, si scripseris belligeraturi sive, quod praefero, bellaturi; nam optionem dubiam facere potest id, quod Tacitus utroque verbo usus est.